

Versie 26 juli Internetconsultatie

Artikel I

De Wet inkomstenbelasting 2001 wordt als volgt gewijzigd:

A.

In artikel 2.8, tweede lid, wordt "7.2, achtste lid" vervangen door "7.2, achtste of twintigste lid".

Artikel I, onderdelen A, B en J (artikelen 2.8, 2.9 en 7.2 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

In artikel 3.65 Wet IB 2001 is een faciliteit opgenomen waarbij op verzoek van de belastingplichtige onder voorwaarden een (fiscaal) geruisloze omzetting van een onderneming in de vorm van een door een nv of bv gedreven onderneming kan plaatsvinden. Hierbij wordt de onderneming geacht niet te zijn gestaakt en worden de fiscale reserves (zoals de herinvesteringsreserve) en de stille reserves geruisloos doorgeschoven naar de nv of bv. Artikel 3.65 Wet IB 2001 bewerkstelligt dat de inkomstenbelastingclaim op inkomen uit werk en woning wordt omgezet in een gecombineerde belastingclaim van inkomstenbelasting, ter zake van inkomen uit aanmerkelijk belang, en van vennootschapsbelasting. Ten aanzien van buitenlandse belastingplichtigen bestaat de mogelijkheid dat de uit een geruisloze omzetting voortvloeiende aanmerkelijkbelangclaim – als gevolg van verdragstoepassing – niet kan worden geëffectueerd. Het voorgestelde artikel 7.2, twintigste lid, Wet IB 2001 regelt dat in deze gevallen de stille en fiscale reserves op het tijdstip van omzetting, bedoeld in artikel 3.65, eerste lid, Wet IB 2001, in beginsel tot de winst uit onderneming worden gerekend als te conserveren inkomen. Voor zover zonder de toepassing van artikel 3.65, eerste lid, Wet IB 2001 voordelen – zowel positieve als negatieve voordelen – zouden zijn vrijgesteld door de toepassing van de artikelen 3.11 of 3.12 Wet IB 2001 wordt het te conserveren inkomen verlaagd, onderscheidenlijk verhoogd, met deze voordelen. Op grond van het voorgestelde artikel 2.8, tweede lid, Wet IB 2001 wordt dit te conserveren inkomen als zodanig aangemerkt, zodat dit inkomen niet wordt meegenomen in het belastbare inkomen uit werk en woning voor de bepaling van de op grond van een gewone aanslag over een kalenderjaar verschuldigde inkomstenbelasting. In het voorgestelde artikel 2.9, derde lid, Wet IB 2001 wordt geregeld dat de verschuldigde inkomstenbelasting over dat te conserveren inkomen gelijk is aan het bedrag dat volgt uit de toepassing van de in het kalenderjaar van omzetting van de onderneming geldende tarieven voor inkomen uit aanmerkelijk belang op het te conserveren inkomen, na vermindering van dit inkomen met de vennootschapsbelastingclaim die op dat inkomen rust.

Zoals in het algemeen deel van deze memorie is toegelicht betreft deze wijziging een codificatie van bijlage II van het Besluit geruisloze omzetting waarin richtlijnen zijn opgenomen ten aanzien van de toepassing van artikel 3.65 Wet IB 2001.

B.

Aan artikel 2.9 wordt een lid toegevoegd, luidende:

3. In afwijking van het eerste lid is de verschuldigde belasting over te conserveren inkomen als bedoeld in artikel 7.2, twintigste lid, gelijk aan het bedrag dat volgt uit de toepassing van artikel 2.12, geldend in het kalenderjaar van de omzetting, bedoeld in artikel 3.65, eerste lid, op dat te conserveren inkomen, bedoeld in artikel 7.2, twintigste lid, na vermindering van dat inkomen met het bedrag dat volgt uit de toepassing op dat te conserveren inkomen van artikel 22 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969, geldend in het jaar van de omzetting, bedoeld in artikel 3.65, eerste lid.

C.

Artikel 3.111 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het vierde lid, tweede zin, wordt "het achtste lid" vervangen door "het negende lid".

2. Onder vernummering van het zevende tot en met tiende lid tot achtste tot en met elfde lid wordt een lid ingevoegd, luidende:

7. Voor de toepassing van het zesde lid, onderdeel a, wordt indien de woning om niet ter beschikking wordt gesteld niet als derde aangemerkt:

a. een kind of een kleinkind van de belastingplichtige, een kind of een kleinkind van diens partner of een kind of een kleinkind van degene die direct voorafgaand aan de periode, bedoeld in het zesde lid, de partner van de belastingplichtige was;

b. de partner van de belastingplichtige of degene die direct voorafgaand aan de periode, bedoeld in het zesde lid, de partner van de belastingplichtige was;

c. de persoon die direct voorafgaand aan de periode, bedoeld in het zesde lid, gedurende ten minste twaalf aaneengesloten maanden behoorde tot het huishouden van de belastingplichtige.

Artikel I, onderdelen C en D (artikel 3.111 en 3.112 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Artikel 3.111, zesde lid, Wet IB 2001 regelt dat met betrekking tot een woning, die een belastingplichtige (bijvoorbeeld door uitzending of overplaatsing) tijdelijk niet als hoofdverblijf ter beschikking staat, de (hypotheek)rente wel in aftrek kan worden gebracht. Hier zijn wel voorwaarden aan verbonden, de woning moet bijvoorbeeld de belastingplichtige ter beschikking staan. Dat betekent dat de woning gedurende die periode niet mag worden verhuurd of dat derden de woning gebruiken.

Met het voorgestelde artikel 3.111, zevende lid (nieuw), Wet IB 2001 wordt een uitzondering gemaakt op het criterium dat de woning niet ter beschikking wordt gesteld aan derden. In dit lid wordt beschreven aan welke personen de woning in ieder geval wel ter beschikking mag worden gesteld, waarbij in alle gevallen de voorwaarde geldt dat de woning om niet, zonder vergoeding, ter beschikking wordt gesteld. Het verhoogde eigenwoningforfait op grond van artikel 3.112, vijfde lid, Wet IB 2001 is ook van toepassing op deze situatie.

De eerste groep die onder de uitzondering valt, zijn de personen genoemd in het voorgestelde artikel 3.111, zevende lid, onderdeel a, Wet IB 2001. Dat is het kind of kleinkind van de belastingplichtige of van diens partner die op grond van artikel 1.2 Wet IB 2001 of artikel 5a AWR wordt aangemerkt als fiscaal partner. Onder een kind of kleinkind wordt ook begrepen een pleegkind grond van artikel 1.4 Wet IB 2001. Het is mogelijk dat door de uitzending iemand geen fiscaal partner meer is op grond van artikel 1.2 Wet IB 2001 of artikel 5a AWR. Om ongelijkheid tussen aanverwante kinderen en kleinkinderen van de belastingplichtige te voorkomen, valt ook

het kind en het kleinkind van degene die direct voorafgaand aan de uitzending fiscaal partner was op grond van artikel 1.2 Wet IB 2001 of artikel 5a AWR onder de voorgestelde uitzondering. De leeftijd van deze kinderen is niet van belang en ook niet of zij voorafgaand aan de overplaatsing of uitzending tot het huishouden van de belastingplichtige behoorden.

De tweede groep die onder de uitzondering valt, zijn de personen genoemd in het voorgestelde artikel 3.111, zevende lid, onderdeel b, Wet IB 2001. Dat zijn de partner van de belastingplichtige die op grond van artikel 1.2 Wet IB 2001 of artikel 5a AWR wordt aangemerkt als fiscaal partner en degene die door de uitzending geen fiscaal partner meer is op grond van artikel 1.2 Wet IB 2001 of artikel 5a AWR. Zoals reeds is genoemd bij de toelichting bij het vorige onderdeel is het mogelijk dat door de uitzending of overplaatsing iemand geen partner meer is. Het is onwenselijk dat in een dergelijk geval deze voormalige fiscaal partner niet onder de uitzondering zou vallen. Daarom is deze situatie ook geregeld in dit onderdeel.

Als partners na uitzending wél aangemerkt blijven als fiscale partners en zij door de uitzending ieder een eigen hoofdverblijf hebben, kunnen zij op grond van artikel 3.111, negende lid (nieuw), Wet IB 2001 bij de aangifte gezamenlijk kiezen om de woning in Nederland aan te merken als hun hoofdverblijf.

De derde groep die onder de uitzondering valt, zijn de personen genoemd in het voorgestelde artikel 3.111, zevende lid, onderdeel c, Wet IB 2001. Dat zijn de personen die direct voorafgaand aan de uitzending van de belastingplichtige gedurende ten minste twaalf aaneengesloten maanden behoorden tot het huishouden van de belastingplichtige. Hierbij is een familiale relatie niet relevant.

D.

In artikel 3.112, zesde lid, wordt "artikel 3.111, achtste lid" vervangen door "artikel 3.111, negende lid".

E.

Artikel 3.125 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid, onderdeel a, wordt "ingaan" vervangen door "de eerste termijn wordt uitgekeerd".

2. In het eerste lid, onderdeel c, wordt "ingaan" telkens vervangen door "worden uitgekeerd".

Artikel I, onderdeel E (artikel 3.125 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Artikel 3.125 Wet IB 2001 voorziet in de fiscale facilitering van de lijfrenteversicherung. Voorgesteld wordt om de tijdstippen waarop een eerste lijfrentetermijn uiterlijk uitgekeerd dient te zijn gelijk te laten zijn aan de tijdstippen genoemd in artikel 3.126a, vierde lid, onderdeel a, onder 1° en 3°, Wet IB 2001. Met deze voorgestelde aanpassing wordt het tijdstip van uitkering van een termijn van een lijfrenteversicherung gelijk behandeld als een uitkering van een lijfrenterekening of lijfrentebeleggingsrecht. Dit is reeds nader toegelicht in het algemeen deel van deze memorie.

F.

Aan artikel 3.126, tweede lid, wordt toegevoegd: “, waarbij deze premies ook in aanmerking worden genomen indien zij zijn verschuldigd aan het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen”.

Artikel I, onderdeel F (artikel 3.126 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Artikel 3.126, tweede lid, Wet IB 2001 bepaalt aan welke verzekeraar premies voor periodieke uitkeringen en verstrekkingen ter zake van invaliditeit, ziekte of ongeval, betaald moeten zijn, zullen deze voor fiscale aftrek in aanmerking komen. In de praktijk worden premies voor een vrijwillige arbeidsongeschiktheidsverzekering die zijn betaald aan het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV) door de Belastingdienst toegestaan als uitgaven voor inkomensvoorzieningen. Met de voorgestelde wijziging van artikel 3.126, tweede lid, Wet IB 2001 wordt dit gecodificeerd zodanig dat het UWV fiscaal kwalificeert als toegelaten aanbieder van arbeidsongeschiktheidsverzekeringen.

G.

Artikel 3.126a wordt als volgt gewijzigd:

1. In het vierde lid, onderdeel a, onder 4°, vervalt: “, verminderd met het aantal jaren dat de leeftijd van de belastingplichtige op het tijdstip van het uitkeren van de eerste termijn hoger is dan de leeftijd die 15 jaar hoger is dan de pensioengerechtigde leeftijd, bedoeld in artikel 7a, eerste lid, van de Algemene Ouderdomswet”.

2. In het zesde lid wordt voor “zijn erfgenamen of legatarissen” ingevoegd “een of meerdere van”.

Artikel I, onderdeel G en artikel II, onderdeel C (artikel 3.126a van de Wet inkomstenbelasting 2001 en artikel 38p Wet op de loonbelasting 1964)

Voorgesteld wordt om in artikel 3.126, vierde lid, onderdeel a, onder 4°, Wet IB 2001 een zinsdeel te laten vervallen met terugwerkende kracht tot 1 januari 2023. Dit zinsdeel is abusievelijk per 1 januari 2023 opgenomen met de Fiscale verzamelwet 2023. Artikel 3.126, vierde lid, onderdeel a, onder 4°, Wet IB 2001 voorziet in de mogelijkheid om na het overlijden van de partner, mits de eerste termijn binnen zes maanden na dit overlijden wordt uitgekeerd, de lijfrente uit te keren in minimaal vijf jaar. Dit kan echter nooit een tijdstip zijn waarop de belastingplichtige een leeftijd heeft die 15 jaar hoger is dan de pensioengerechtigde leeftijd, bedoeld in artikel 7a, eerste lid, van de Algemene Ouderdomswet. Dan had de lijfrente namelijk al ingegaan moeten zijn op grond van artikel 3.216, vierde lid, onderdeel a, onder 1°, 2° of 3°, Wet IB 2001 en kan niet meer toegekomen worden aan artikel 3.216, vierde lid, onderdeel a, onder 4°, Wet IB 2001.

Daarnaast wordt voorgesteld in artikel 3.126a, zesde lid, Wet IB 2001 voor ‘zijn erfgenamen of legatarissen’ in te voegen ‘een of meerdere’. In de parlementaire geschiedenis bij de introductie van deze bepaling is opgenomen: *‘Indien uitkeringen zijn ingegaan en de gerechtigde komt te overlijden gaat het recht op nog niet uitgekeerde termijnen over op zijn erfgenamen. Naar het oordeel van de initiatiefnemers brengt een redelijke wetstoepassing met zich mee dat – mits vooraf vastgelegd – de uitkeringen ook slechts op één dan wel enkele van de erfgenamen kunnen overgaan. Op die wijze kan worden voorkomen dat de uitkering over alle*

*erfgenamen moet worden verdeeld, waardoor er allemaal relatief lage deelluitkeringen ontstaan.*¹

Toepassing van deze uitleg leidt ertoe dat het vooraf dient te worden vastgelegd wil men de ingegane termijnen van de lijfrenterekening of het lijfrentebeleggingsrecht doen toekomen aan één van de erfgenamen. In de praktijk wordt echter lang niet altijd vooraf vastgelegd dat de lijfrentetermijnen bij overlijden naar bijvoorbeeld de langstlevende partner dienen te gaan. Dit leidt ertoe dat in een dergelijke situatie waarin niets vooraf is vastgelegd fiscaal gezien deze lijfrentetermijnen moeten toekomen aan alle erfgenamen. Dit lijkt een onbedoeld gevolg te zijn. Het zou erfgenamen vrij moeten staan om binnen de kaders van het erfrecht de ingegane termijnen van de lijfrenterekening of het lijfrentebeleggingsrecht toe te delen aan de langstlevende partner. Met de voorgestelde aanpassing van de wettekst wordt dit expliciet mogelijk gemaakt. In artikel 38p, tweede lid, onder 2° en derde lid, Wet LB 1964 wordt dit op gelijke wijze aangepast voor de aanspraak ingevolge een oudedagsverplichting.

H.

In artikel 3.127, vierde lid, wordt "partnerpensioen op of na pensioendatum," vervangen door "partnerpensioen bij overlijden op of na pensioendatum bedoeld in artikel 18a, eerste lid, van de Wet op de loonbelasting 1964, voor zover deze ingelegde premies het gevolg zijn van de toeneming van de diensttijd in dat kalenderjaar,".

Artikel I, onderdeel H (artikel 3.127 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Artikel 3.127, vierde lid, Wet IB 2001 regelt de vermindering van de jaarruimte in verband met de opbouw van pensioenaanspraken. Onder pensioenaanspraken wordt hierbij verstaan het recht op een nog niet ingegaan pensioen zoals dit ook is gedefinieerd in artikel 1 van de Pensioenwet. Voorgesteld wordt in artikel 3.127, vierde lid, Wet IB 2001 een zinsnede toe te voegen waarmee wordt bepaald dat de vermindering in verband met de opbouw van pensioenaanspraken wordt gesteld op het gezamenlijke bedrag van de in het voorafgaande kalenderjaar in pensioenregelingen van de belastingplichtige de ingelegde premies, voor zover deze ingelegde premies het gevolg zijn van de toeneming van de diensttijd in dat kalenderjaar. De toevoeging 'voor zover deze ingelegde premies het gevolg zijn van de toeneming van de diensttijd in dat kalenderjaar' zorgt ervoor dat alleen de reguliere pensioenopbouw wordt geïmputeerd op de jaarruimte. Eventuele inhaalpremie voor pensioenopbouw over eerdere jaren dienen in aanmerking te worden genomen als ingelegde premies over die eerdere jaren. Ter illustratie een voorbeeld:

Voorbeeld X

Een belastingplichtige heeft in 2025 een pensioenpremie van € 10.000 ingelegd voor een ouderdomspensioen en partnerpensioen bij overlijden op of na pensioendatum in een pensioenregeling. Deze pensioenpremie bestaat voor € 3.000 uit inhaalpremie over het jaar 2024 en voor € 7.000 uit reguliere pensioenpremie voor het jaar 2025. Dit leidt ertoe dat de jaarruimte 2025 met een bedrag van € 3.000 wordt verminderd en de jaarruimte 2026 met een bedrag van € 7.000.

¹ Kamerstukken I 2007/08, 30432, nr. C, p. 2-3.

Voorafgaand aan de per 1 juli 2023 in werking getreden Wet toekomst pensioen was dit reeds vergelijkbaar geregeld in het toen geldende artikel 3.127, vierde lid, Wet IB 2001. In dat lid stond de zinsnede: 'voorzover deze aangroei het gevolg is van de toeneming van de diensttijd in dat kalenderjaar'. Met die zinsnede werd bewerkstelligd dat de aangroei die het gevolg was van de toeneming van de diensttijd in het betreffende kalenderjaar in aanmerking werd genomen voor de imputatie op de jaarruimte van het betreffende jaar. Met de voorgestelde aanpassing met terugwerkende kracht tot 1 juli 2023 van artikel 3.127, vierde lid, Wet IB 2001 wordt dit weer op vergelijkbare wijze geregeld. Daarnaast wordt voorgesteld de tekst redactioneel te verbeteren door partnerpensioen op of na pensioendatum te vervangen door partnerpensioen bij overlijden op of na pensioendatum. Dit is conform de aanduiding hiervan in artikel 18, eerste lid, onderdeel a, onder 2°, Wet LB 1964. Ook wordt voor de duidelijkheid een verwijzing naar artikel 18a, eerste lid, Wet LB 1964 opgenomen.

I.

Artikel 3.133, derde lid, komt te luiden:

3. Een aanspraak op lijfrente die nog niet komt tot uitkering van termijnen omdat de omvang van die termijnen nog moet worden vastgesteld, wordt op de hierna aangeduide uiterste datum geacht te zijn afgekocht indien op die datum nog geen termijn is uitgekeerd. De uiterste datum bij leven is 31 december van het kalenderjaar volgend op het kalenderjaar waarin de leeftijd bereikt is die vijf jaar hoger is dan de pensioengerechtigde leeftijd, bedoeld in artikel 7a, eerste lid, van de Algemene Ouderdomswet. De uiterste datum bij overlijden is 31 december van het tweede kalenderjaar volgend op het kalenderjaar van het overlijden. De data, bedoeld in de tweede en derde zin, kunnen door de inspecteur worden verlengd wanneer door bijzondere omstandigheden geen termijnen zijn uitgekeerd.

Artikel I, onderdeel I (artikel 3.133 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Artikel 3.133, derde lid, Wet IB 2001 bepaalt de uiterste datum waarop van een lijfrenteaanspraak de lijfrentetermijnen moeten zijn vastgesteld. Voorgesteld wordt artikel 3.133, derde lid, Wet IB 2001 te herformuleren. Ten opzichte van het oude artikel 3.133, derde lid, Wet IB 2001 wordt niet langer gesproken over de contractueel overeengekomen einddatum. Dit is reeds toegelicht in het algemeen deel van deze memorie. Ook wordt in het voorgestelde artikel 3.133, derde lid, Wet IB 2001 niet gesproken over 'omzetting in een andere zodanige aanspraak'. Een dergelijke omzetting is mogelijk op grond van artikel 3.134, eerste lid, Wet IB 2001. In het voorgestelde artikel 3.133, derde lid, Wet IB 2001 heeft dit zinsdeel geen belang meer. Er wordt pas toegekomen aan het voorgestelde artikel 3.133, derde lid, Wet IB 2001 bij een overschrijding van de wettelijke termijn bij leven of overlijden genoemd in dit lid. Deze termijn geldt voor alle lijfrentevormen waarvoor artikel 3.133, derde lid, Wet IB 2001 geldt, ongeacht de contractueel overeengekomen einddatum van de lijfrente. Omzetten naar een andere lijfrenteaanspraak leidt niet tot een andere uiterste termijn. Dit is anders onder het huidige artikel 3.133, derde lid, Wet IB 2001 waar aangesloten wordt bij de contractueel overeengekomen einddatum en een lijfrenteverzekering met een contractueel overeengekomen einddatum op de leeftijd van 62 jaar bijvoorbeeld omgezet kan worden in een lijfrenterekening.

In het voorgestelde artikel 3.133, derde lid, Wet IB 2001 wordt bepaald op welke uiterste datum een eerste termijn uitgekeerd dient te zijn. De uiterste datum bij leven is 31 december van het kalenderjaar volgend op het kalenderjaar waarin de leeftijd bereikt is die vijf jaar hoger is dan de pensioengerechtigde leeftijd, bedoeld in artikel 7a, eerste lid, van de Algemene Ouderdomswet. Bij overlijden is de uiterste datum 31 december van het tweede kalenderjaar volgend op het kalenderjaar van overlijden.

J.

Aan artikel 7.2 wordt een lid toegevoegd, luidende:

20. Indien een onderneming door een buitenlandse belastingplichtige wordt omgezet in een door een naamloze vennootschap of besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid gedreven onderneming als bedoeld in artikel 3.65, wordt in afwijking van artikel 3.65, eerste lid, voor de toepassing van het tweede lid, onderdeel a, onder de belastbare winst uit Nederlandse onderneming mede begrepen het te conserveren inkomen ter grootte van de waarde in het economische verkeer van de omgezette onderneming op het tijdstip van omzetting, bedoeld in dat eerste lid, verminderd met de boekwaarde van die onderneming op het tijdstip van omzetting, alsmede verminderd met de positieve voordelen dan wel vermeerderd met de negatieve voordelen die, zonder de toepassing van dat eerste lid, zouden zijn vrijgesteld door de toepassing van de artikelen 3.11 of 3.12.

K.

Artikel 10a.25, tweede lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. In letter B vervalt „, vermeerderd met het gezamenlijke bedrag van de door de belastingplichtige in het voorafgaande kalenderjaar voor een nettopensioen betaalde of verrekenende premies, bedoeld in artikel 5.17, gedeeld door de nettofactor, bedoeld in artikel 5.16, vierde lid”.

2. Onder vervanging van de punt aan het slot door een puntkomma wordt een zin toegevoegd, luidende: en waarbij A wordt vermeerderd met het gezamenlijke bedrag van de door de belastingplichtige in het voorafgaande kalenderjaar voor een nettopensioen betaalde of verrekenende premies, bedoeld in artikel 5.17, gedeeld door de nettofactor, bedoeld in artikel 5.16, vierde lid.

Artikel I, onderdeel K (artikel 10a.25 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Artikel 10a.25, tweede lid, Wet IB 2001 regelt de vermindering van de jaarruimte in verband met de opbouw van pensioenaanspraken indien gebruik wordt gemaakt van het overgangsrecht voor pensioenregelingen van artikel 38r, eerste lid, Wet LB 1964. Met de voorgestelde aanpassing van artikel 10a.25, tweede lid, Wet IB 2001 wordt een omissie hersteld. In het huidige artikel 10a.25, tweede lid, Wet IB 2001 wordt met de letter X en Y een herleidingsfactor bepaald. Deze herleidingsfactor wordt vermenigvuldigd met het bedrag van letter B. In het bedrag van letter B wordt ook de premie voor het nettopensioen meegenomen. Door toepassing van de herleidingsfactor kan dit ertoe leiden dat de premie voor het nettopensioen slechts gedeeltelijk in aanmerking wordt genomen voor de vermindering van de jaarruimte. Het nettopensioen dient echter altijd volledig in mindering te worden gebracht op de jaarruimte en dient derhalve te worden opgeteld bij het bedrag onder letter A. Dit is vergelijkbaar geregeld voor

situaties die vallen onder de artikelen 3.127, vierde lid, Wet IB 2001 en 10a.25, eerste lid, Wet IB 2001. Met de voorgestelde aanpassing van artikel 10a.25, tweede lid, Wet IB 2001 wordt dit met terugwerkende kracht tot 1 juli 2023, de datum van invoering van deze bepaling, hersteld.

L.

Artikel 10a.27 vervalt.

Artikel I, onderdeel L (artikel 10a.27 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Artikel 10a.27 Wet IB 2001 voorziet in overgangsrecht voor het nettopensioen. In het algemeen deel van deze memorie is reeds toegelicht dat dit overgangsrecht dient te vervallen na afloop van de transitieperiode zoals deze is opgenomen in de Wtp. In die wet is echter abusievelijk niet geregeld dat genoemd artikel op enig moment komt te vervallen, omdat die datum nog niet bekend is. Met de voorgestelde wijzigingsopdracht wordt daarom geregeld dat genoemd artikel vervalt op een bij algemene maatregel van bestuur te bepalen tijdstip. Daarvoor is gekozen omdat dit het kabinet de mogelijkheid biedt om een einddatum voor de transitie vast te stellen waarbij rekening kan worden gehouden met de voortgang van de transitie.

Artikel II

De Wet op de loonbelasting 1964 wordt als volgt gewijzigd:

A.

In artikel 18f, onderdeel d, aanhef, wordt aan het begin ingevoegd "onder overeenkomstige toepassing van artikel 18d, derde lid,".

Artikel II, onderdeel A (artikel 18f van de Wet op de loonbelasting 1964)

Artikel 18f Wet LB 1964 voorziet in de fiscale facilitering van het zogenoemde nabestaandenoverbruggingspensioen. Voorgesteld wordt om door middel van een invoeging in artikel 18f, onderdeel d, aanhef, Wet LB 1964 met terugwerkende kracht tot en met 1 juli 2023 te regelen dat artikel 18d, derde lid, Wet LB 1964 van overeenkomstige toepassing is met betrekking tot het nabestaandenoverbruggingspensioen. Hiermee wordt bewerkstelligd dat de uitkeringen van het nabestaandenoverbruggingspensioen – binnen de in artikel 18d, derde lid, Wet LB 1964 opgenomen begrenzings - variabel mogen zijn, zoals dit ook is toegelicht in het algemeen deel van deze memorie.

B.

Aan artikel 18g, tweede lid, wordt, onder vervanging van de punt aan het slot van onderdeel c door een puntkomma, een onderdeel toegevoegd, luidende:

d. de situatie waarin de werknemer aan het eind van zijn loopbaan zijn arbeidsduur vermindert met als gevolg een lager in aanmerking te nemen pensioengevend loon voor het partnerpensioen bij overlijden voor pensioendatum.

Artikel II, onderdeel B (artikel 18g van de Wet op de loonbelasting 1964)

Artikel 18g, tweede lid, Wet LB 1964 voorziet in een delegatiegrondslag om bij algemene maatregel van bestuur regels te stellen met betrekking tot het pensioengevend loon, bedoeld in de artikelen 18a, 18b en 18c Wet LB 1964. Voorgesteld wordt om met terugwerkende kracht tot en met 1 juli 2023 aan die bepaling een onderdeel d toe te voegen waarin wordt geregeld dat bij algemene maatregel van bestuur regels gesteld kunnen worden voor de situatie waarin de werknemer aan het eind van zijn loopbaan zijn arbeidsduur vermindert met als gevolg een lager in aanmerking te nemen pensioengevend loon voor het partnerpensioen bij overlijden voor pensioendatum, bedoeld in artikel 18b Wet LB 1964. Op grond van deze delegatiegrondslag kan in lagere regelgeving, vergelijkbaar aan wat is geregeld voor het ouderdompensioen en het partnerpensioen bij overlijden op of na pensioendatum in artikel 10a, vierde lid, UBLB 1965, regels worden gesteld zodat voor de bepaling van de hoogte van het partnerpensioen bij overlijden voor pensioendatum uitgegaan kan worden van het pensioengevend loon voorafgaande aan de vermindering van de arbeidsduur, zoals dit ook is toegelicht in het algemeen deel van deze memorie.

C.

Artikel 38p wordt als volgt gewijzigd:

1. In het tweede lid, onderdeel b, onder 2°, wordt na "uitgekeerd aan" ingevoegd "een of meerdere van".
2. In het derde lid wordt na "nog niet uitgekeerde termijnen over op" ingevoegd "een of meerdere van".

D.

Aan artikel 38r wordt een lid toegevoegd, luidende:

5. Artikel 18a, derde lid, vijfde zin, is van overeenkomstige toepassing voor de situatie waarin een lager percentage per dienstjaar wordt toegepast dan de percentages, genoemd in de tabel in het eerste lid.

Artikel II, onderdeel D (artikel 38r van de Wet op de loonbelasting 1964)

Artikel 18a, derde lid, Wet LB 1964 voorziet ingevolge de Wtp in de mogelijkheid om bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te bepalen dat een lagere franchise kan worden gehanteerd als een lager premiepercentage wordt gehanteerd dan genoemd in artikel 18a, eerste lid, Wet LB 1964. Dit is uitgewerkt in artikel 10aa, eerste lid, UBLB 1965. Artikel 38r, eerste lid, Wet LB 1964 voorziet onder voorwaarden in de mogelijkheid een leeftijdsafhankelijke progressieve premie te hanteren in plaats van een leeftijdsonafhankelijke premie als bedoeld in artikel 18a, eerste lid, Wet LB 1964. De premie op grond van artikel 38r, eerste lid, Wet LB 1964 komt dan in de plaats van de premie op grond van artikel 18a, eerste lid, Wet LB 1964. Met het Besluit toekomst pensioenen is per 1 juli 2023 in artikel 10aa, tweede en derde lid, UBLB 1965 ook voor de situatie dat pensioenopbouw plaatsvindt volgens een progressieve leeftijdsafhankelijke premie als bedoeld in artikel 38r, eerste lid, Wet LB 1964 geregeld dat een lagere franchise kan worden gehanteerd bij verlaagde premiepercentages. Hiervoor ontbreekt echter een expliciete delegatiegrondslag in de Wet LB 1964. Voorgesteld wordt om ter verduidelijking met terugwerkende kracht tot en met 1 juli 2023 in artikel 38r, vijfde lid, Wet LB 1964 te bepalen dat

artikel 18a, derde lid, vijfde zin, Wet LB 1964 van overeenkomstige toepassing is voor de situatie waarin een lager percentage per dienstjaar wordt toegepast dan de percentages, genoemd in de tabel in artikel 38r, eerste lid, Wet LB 1964.

Artikel III

De Wet op de vennootschapsbelasting 1969 wordt als volgt gewijzigd:

A.

In artikel 8, vijfde lid, tweede zin, wordt "belastbare loon in de zin van artikel 9 van de Wet op de loonbelasting 1964" vervangen door "loon waarover met toepassing van de artikelen 20a, 20b, 26 en 26b van de Wet op de loonbelasting 1964 belasting wordt geheven" en wordt "volzin" vervangen door "zin".

Artikel III, onderdeel A (artikel 8, vijfde lid, van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969)

Ten aanzien van lichamen die in een jaar een of meer werknemers in dienst hebben, bevat artikel 8, vijfde lid, Wet Vpb 1969 een aftrekbeperking met betrekking tot kosten en lasten die verband houden met voedsel, drank, genotmiddelen, representatie (inclusief recepties, feestelijke bijeenkomsten en vermaak), congressen, seminars, symposia, excursies, studiereizen en dergelijke. Deze kosten en lasten worden thans in aftrek beperkt tot 0,4% van het gezamenlijke bedrag van het door de desbetreffende werknemers in het jaar genoten belastbare loon in de zin van artikel 9 Wet LB 1964 indien deze uitkomst hoger is dan € 5.600. Tot en met 2010 waren onbelaste vergoedingen en onbelaste verstrekkingen expliciet uitgesloten van het belastbare loon. De invoering van de zogenoemde werkkostenregeling in de Wet LB 1964 heeft per 2011 echter gezorgd voor een wijziging in de systematiek ten aanzien van het loonbegrip. In de daardoor ontstane systematiek wordt ervan uitgegaan dat alle vergoedingen en verstrekkingen tot het loon behoren. Daarmee zijn ook de onbelaste vergoedingen en verstrekkingen binnen het bereik van het loonbegrip gebracht. Dit heeft afbreuk gedaan aan de administratieve eenvoud en praktische uitvoerbaarheid van de aftrekbeperking. Bovendien heeft dit geleid tot een verbreding van de grondslag die op grond van artikel 8, vijfde lid, Wet Vpb 1969 wordt gehanteerd bij het bepalen van de drempel van 0,4% in de aftrekbeperking voor gemengde kosten. Met de thans voorgestelde wijziging wordt beoogd de administratieve eenvoud en praktische uitvoerbaarheid te herstellen door voor het bepalen van de bedoelde drempel aan te sluiten bij het loon waarover ten laste van de betreffende werknemers daadwerkelijk loonbelasting wordt ingehouden. Hiertoe wordt in artikel 8, vijfde lid, Wet Vpb 1969 geregeld dat wordt aangesloten bij het loon waarover met toepassing van de artikelen 20a, 20b, 26 en 26b Wet LB 1964 belasting wordt geheven. Dit loonbegrip komt overeen met één duidelijke post in de verzamelloonstaat (kolom 14) en is in iedere loonadministratie te vinden. Dit loonbegrip wordt ook gehanteerd als grondslag in de berekening van de zogenoemde vrije ruimte onder de werkkostenregeling in artikel 31a, derde lid, Wet LB 1964. Ook de Commissie Knelpunten van de NOB heeft in haar notitie 'Samenloop WKR en gemengde kosten' gepleit voor het onderhavige voorstel.

B.

Aan artikel 23c wordt een lid toegevoegd, luidende:

9. Rechtsmiddelen tegen een beschikking als bedoeld in het zevende lid kunnen uitsluitend betrekking hebben op de grootte van het over te brengen bedrag voor zover dat niet eerder is vastgesteld.

Artikel III, onderdeel B (artikel 23c van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969)

Op grond van artikel 23c, zevende lid, Wet Vpb 1969 wordt het bedrag aan over te brengen niet verrekenende buitenlandse winstbelasting op het niveau van een deelneming door de inspecteur vastgesteld bij een voor bezwaar vatbare beschikking. Het voorgestelde artikel 23c, negende lid, Wet Vpb 1969 regelt dat rechtsmiddelen, zoals bezwaar en beroep, tegen deze beschikking uitsluitend betrekking kunnen hebben op de grootte van het bedrag aan over te brengen belastingen voor zover dat niet eerder bij een beschikking is vastgesteld. Dit betekent dat in bezwaar en beroep tegen die beschikking niet kan worden opgekomen tegen het bedrag aan niet verrekenende buitenlandse winstbelasting op het niveau van de deelneming dat reeds bij een voorgaande beschikking is vastgesteld. Ter zake van dat bedrag aan niet verrekenende belastingen stond immers bezwaar en beroep open tegen de beschikking waarmee dat bedrag voor het eerst is overgebracht. Indien die beschikking onherroepelijk is geworden, staat het bijbehorende bedrag aan niet verrekenende belastingen over dat jaar dus in beginsel vast.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het voorgestelde artikel 23c, negende lid, Wet Vpb 1969 niet ziet op een herziening van de voor bezwaar vatbare beschikking op grond van het bestaande artikel 23c, achtste lid, Wet Vpb 1969. Het voornoemde achtste lid regelt dat de inspecteur een beschikking waarin een te hoog bedrag aan over te brengen belasting onder voorwaarden kan herzien. Tegen de herziening van de beschikking staat bezwaar en beroep open.

Het voorgestelde artikel 23e, negende lid, Wet Vpb 1969 vindt voor het eerst toepassing met betrekking tot boekjaren die aanvangen op of na 1 januari 2026.

C.

Aan artikel 23d wordt een lid toegevoegd, luidende:

7. Rechtsmiddelen tegen een beschikking als bedoeld in het vijfde lid kunnen uitsluitend betrekking hebben op de grootte van het over te brengen bedrag voor zover dat niet eerder is vastgesteld.

Artikel III, onderdeel C (artikel 23d van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969)

Op grond van artikel 23d, vijfde lid, Wet Vpb 1969 wordt het bedrag aan over te brengen buitenlandse winstbelasting op het niveau van de vaste inrichting door de inspecteur vastgesteld bij een voor bezwaar vatbare beschikking. Het voorgestelde artikel 23d, zevende lid, Wet Vpb 1969 regelt dat rechtsmiddelen, zoals bezwaar en beroep, tegen deze beschikking uitsluitend betrekking kunnen hebben op de grootte van het bedrag aan over te brengen belastingen voor zover dat niet eerder bij een beschikking is vastgesteld. Dit betekent dat in bezwaar en beroep tegen die beschikking niet kan worden opgekomen tegen het bedrag aan niet verrekenende buitenlandse winstbelasting op het niveau van de vaste inrichting dat reeds bij een voorgaande beschikking is vastgesteld. Ter zake van dat bedrag aan niet verrekenende belastingen stond immers bezwaar en

beroep open tegen de beschikking waarmee dat bedrag voor het eerst is overgebracht. Indien die beschikking onherroepelijk is geworden, staat het bijbehorende bedrag aan niet verrekende belastingen over dat jaar dus in beginsel vast.

Het voorgestelde artikel 23d, zevende lid, Wet Vpb 1969 ziet niet op een herziening van de voor bezwaar vatbare beschikking op grond van het bestaande artikel 23d, zesde lid, Wet Vpb 1969. Tegen de herziening van de beschikking staat bezwaar en beroep open.

Het voorgestelde artikel 23d, zevende lid, Wet Vpb 1969 vindt voor het eerst toepassing met betrekking tot boekjaren die aanvangen op of na 1 januari 2026

D.

Aan artikel 23e wordt een lid toegevoegd, luidende:

7. Rechtsmiddelen tegen een beschikking als bedoeld in het vijfde lid kunnen uitsluitend betrekking hebben op de grootte van het over te brengen bedrag voor zover dat niet eerder is vastgesteld.

Artikel III, onderdeel D (artikel 23e van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969)

Op grond van artikel 23e, vijfde lid, Wet Vpb 1969 wordt het bedrag aan over te brengen buitenlandse winstbelasting op het niveau van een gecontroleerd lichaam als bedoeld in artikel 13ab Wet Vpb 1969 en buitenlandse kwalificerende binnenlandse bijheffing door de inspecteur vastgesteld bij een voor bezwaar vatbare beschikking. Het voorgestelde artikel 23e, zevende lid, Wet Vpb 1969 regelt dat rechtsmiddelen, zoals bezwaar en beroep, tegen deze beschikking uitsluitend betrekking kunnen hebben op de grootte van het bedrag aan over te brengen belastingen voor zover dat niet eerder bij een beschikking is vastgesteld. Dit betekent dat in bezwaar en beroep tegen die beschikking niet kan worden opgekomen tegen het bedrag aan niet verrekende buitenlandse winstbelasting op het niveau van een gecontroleerd lichaam of buitenlandse kwalificerende binnenlandse bijheffing dat reeds bij een voorgaande beschikking is vastgesteld. Ter zake van dat bedrag aan niet verrekende belastingen stond immers bezwaar en beroep open tegen de beschikking waarmee dat bedrag voor het eerst is overgebracht. Indien die beschikking onherroepelijk is geworden, staat het bijbehorende bedrag aan niet verrekende belastingen over dat jaar dus in beginsel vast.

Het voorgestelde artikel 23e, zevende lid, Wet Vpb 1969 ziet niet op een herziening van de voor bezwaar vatbare beschikking op grond van het bestaande artikel 23e, zesde lid, Wet Vpb 1969. Tegen de herziening van de beschikking staat bezwaar en beroep open.

Het voorgestelde artikel 23e, zevende lid, Wet Vpb 1969 vindt voor het eerst toepassing met betrekking tot boekjaren die aanvangen op of na 1 januari 2026.

Artikel IV

De Wet op de omzetbelasting 1968 wordt als volgt gewijzigd:

A.

In artikel 11, eerste lid, onderdeel f, wordt na "mits" ingevoegd ", tenzij bij algemene maatregel van bestuur anders is bepaald,".

Artikel IV, onderdeel A (artikel 11 van de Wet op de omzetbelasting 1968)

In artikel 11, eerste lid, onderdeel f, Wet OB 1968 is een vrijstelling van btw opgenomen voor leveringen en diensten die van sociale of culturele aard zijn. Daarbij gelden als voorwaarden dat de ondernemer geen winst beoogt en geen verstoring van de concurrentieverhoudingen optreedt ten opzichte van ondernemers die winst beogen. Deze vrijstelling is nader uitgewerkt in artikel 7, eerste lid, UBOB 1968 en bijlage B behorende bij het UBOB 1968.

In de derde alinea van de algemene aantekening van bijlage B is opgenomen dat de voorwaarde dat geen winst wordt beoogd niet geldt voor bepaalde instellingen. Het gaat hierbij onder andere om (wijk)verpleging, dagverblijven voor gehandicapten, preventie in de jeugdzorg en jeugdhulpaanbieders, instellingen voor algemeen maatschappelijk en bedrijfsmaatschappelijk werk en instellingen die werkzaam zijn op het gebied van schuldhulpverlening.

De HR heeft in zijn arrest van 14 april 2023 geoordeeld dat deze bepaling in de Algemene aantekening onverbindend is, omdat de in de algemene aantekening opgenomen uitzondering op de voorwaarde van het niet winst beogen geen grondslag heeft in de Wet OB 1968.² Het gevolg daarvan is dat instellingen die winst beogen zijn uitgesloten van de hier bedoelde vrijstelling.

Om te voorkomen dat instellingen als gevolg van dit oordeel in een financieel of economisch ongunstiger positie komen te verkeren is per 20 april 2023 bij beleidsbesluit goedgekeurd dat de in de eerdergenoemde algemene aantekening opgenomen uitzondering op de voorwaarde van het niet winst beogen wordt gehandhaafd voor de daarin aangewezen instellingen.³

Met dit wetsvoorstel wordt deze door de HR geconstateerde omissie hersteld. Daartoe wordt in artikel 11, eerste lid, onderdeel f, Wet OB 1968 expliciet opgenomen dat bij algemene maatregel van bestuur kan worden afgeweken van de voorwaarde dat geen winst wordt beoogd. Instellingen ten aanzien waarvan in de algemene aantekening is opgenomen dat het winst beogen niet van invloed is op het van toepassing zijn van de vrijstelling, vallen daarmee weer onder de vrijstelling van genoemd onderdeel f.

B.

Aan artikel 25e worden twee leden toegevoegd, luidende:

4. De informatieverstrekking, bedoeld in het eerste lid, bevat geen informatie die de ondernemer reeds eerder ingevolge artikel 25c in samenhang met artikel 25d heeft verstrekt.

5. De informatieverstrekking, bedoeld in het eerste lid, bevat ook de informatie vanaf het tijdstip van de kennisgeving tot het tijdstip waarop het individuele nummer met achtervoegsel "EX" is medegedeeld of bevestigd als bedoeld in artikel 25c, tenzij deze informatie reeds eerder is verstrekt ingevolge het eerste lid of ingevolge artikel 25c in samenhang met artikel 25d.

Artikel IV, onderdeel B (artikel 25e van de Wet op de omzetbelasting 1968)

² HR 14 april 2023, ECLI:NL:HR:2023:460.

³ Besluit van de Staatssecretaris van Financiën van 19 april 2023 over aangewezen instellingen die winst beogen en de omzetbelasting (Stcrt. 2023, 12111).

Artikel 25e, eerste lid, Wet OB 1968 regelt de verplichting voor de in Nederland gevestigde ondernemer die de kleineondernemersregeling in één of meer andere lidstaten van de EU toepast om ieder kalenderkwartaal informatie te verstrekken aan de inspecteur over de behaalde omzetten. Genoemd eerste lid kan abusievelijk de indruk wekken dat de ondernemer ook informatie moet verstrekken die al is verstrekt bij de voorafgaande kennisgeving of de actualisering daarvan. Bovendien kan de indruk ontstaan dat geen informatie hoeft te worden verstrekt over de periode tussen de (actualisering van de) voorafgaande kennisgeving en het tijdstip van mededelen of bevestigen van het identificatienummer met achtervoegsel "EX", als de kennisgeving en mededeling (of bevestiging) van het nummer in verschillende kalenderkwartalen heeft plaatsgevonden.

Het voorgestelde vierde lid van artikel 25e Wet OB 1968 regelt om die reden dat de ondernemer over elk kalenderkwartaal informatie verstrekt over zijn omzet in andere EU-lidstaten, met uitzondering van de informatie over het kalenderkwartaal die al is verstrekt in de (actualisering van de) voorafgaande kennisgeving. Voor zover de informatie over het kalenderkwartaal al in zijn (actualisering van de) voorafgaande kennisgeving is opgenomen, verstrekt de ondernemer deze informatie dus niet nogmaals.

Voorbeeld X

Ondernemer A is gevestigd in Nederland en dient een voorafgaande kennisgeving voor toepassing van de kleineondernemersregeling in België in op 5 november 2025. Ondernemer A heeft in de voorafgaande kennisgeving de relevante informatie opgenomen tot aan de voorafgaande kennisgeving. Ondernemer A krijgt op 1 december 2025 een individueel nummer met achtervoegsel "EX" toegekend. Uiterlijk eind januari 2026 dient ondernemer A de relevante informatie over het laatste kalenderkwartaal van 2025 bij de inspecteur in te dienen. Ondernemer A verstrekt op grond van het voorgestelde artikel 25e, vierde lid, Wet OB 1968 niet nogmaals informatie over de periode voorafgaand aan het indienen van de voorafgaande kennisgeving, voor zover deze informatie al in de voorafgaande kennisgeving is opgenomen.

Met het voorgestelde vijfde lid van artikel 25e Wet OB 1968 wordt geregeld dat de ondernemer naast de informatie over een kalenderkwartaal ook informatie over de voorafgaande kalenderkwartalen verstrekt aan de inspecteur, indien de (actualisering van de) voorafgaande kennisgeving en - naar aanleiding daarvan - het bevestigen dan wel mededelen van het individuele nummer met achtervoegsel "EX" in verschillende kalenderkwartalen geschiedt. In dat geval dient de ondernemer in zijn informatieverstrekking op grond van artikel 25e, eerste lid, Wet OB 1968 en genoemd vijfde lid niet alleen de informatie over het kalenderkwartaal te verstrekken waarin toepassing van de vrijstelling plaatsvindt, maar ook de informatie over de periode vanaf het tijdstip van de (actualisering van de) voorafgaande kennisgeving tot aan het tijdstip waarop de vrijstelling toepassing vindt.

Voorbeeld X

Ondernemer A is gevestigd in Nederland en dient een voorafgaande kennisgeving voor toepassing van de kleineondernemersregeling in België in op 5 september 2025 (derde kwartaal). Ondernemer A heeft in de voorafgaande kennisgeving de relevante informatie opgenomen tot aan de voorafgaande kennisgeving. Ondernemer A krijgt op 20 oktober 2025 (vierde kwartaal) een individueel nummer met achtervoegsel "EX" toegekend. Uiterlijk eind januari 2026 dient ondernemer A de relevante informatie over het vierde

kalenderkwartaal van 2025 bij de inspecteur in te dienen. Ondernemer A verstrekt op grond van het voorgestelde artikel 25e, vijfde lid, Wet OB 1968 niet alleen de informatie over het kalenderkwartaal waarin hij het individuele nummer kreeg medegedeeld, maar ook de informatie over de periode tussen de tijdstippen van de voorafgaande kennisgeving en de mededeling van het individuele nummer. In dit geval is dat de periode van 5 september 2025 tot en met 31 december 2025.

C.

Na artikel 39 worden twee artikelen ingevoegd, luidende:

Artikel 39bis

Een bezwaarschrift of een daaropvolgende gerechtelijke procedure ten aanzien van een voldoening op aangifte kan leiden tot een vermindering van die voldoening tot nihil alsmede tot een teruggaaf van belasting.

Artikel 39ter

1. Voor de toepassing van artikel 26, tweede lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen en artikel 39bis wordt onder voldoening op aangifte mede verstaan een voldoening van nihil, mits de ondernemer de aangifte over het tijdvak met een te betalen bedrag van nihil tijdig heeft ingediend.

2. Bij een voldoening van nihil, bedoeld in het eerste lid, vangt in afwijking van artikel 6:8 van de Algemene wet bestuursrecht en artikel 22j, aanhef en onderdeel b, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen de termijn voor het instellen van bezwaar aan met ingang van de dag na de laatste dag van de betalingstermijn, bedoeld in artikel 19, eerste lid, Algemene wet inzake rijksbelastingen.

Artikel IV, onderdeel C (artikelen 39bis en 39ter van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Het voorgestelde artikel 39bis verduidelijkt dat bezwaar en beroep tegen een voldoening zowel kan leiden tot een vermindering van die voldoening naar nihil alsmede tot een teruggaaf van belasting.

Het voorgestelde artikel 39ter, eerste lid, van de Wet op de omzetbelasting 1968 (Wet OB 1968) regelt dat voor de toepassing van artikel 26, tweede lid, AWR en het voorgestelde artikel 39bis Wet OB 1968 met voldoening op aangifte wordt gelijkgesteld een voldoening van nihil van omzetbelasting. Hierdoor wordt wettelijk vastgelegd dat bezwaar en beroep openstaat bij een voldoening van nihil.

Het moment waarop de bezwaartermijn aanvangt is in principe afhankelijk van het moment waarop de verschuldigde belasting op aangifte is voldaan.⁴ Bij de nihilaangifte is er sprake van een voldoening van nihil. Aan deze voldoening kan geen precieze datum worden gekoppeld, omdat er geen handeling tot voldoening is verricht. Via het voorgestelde artikel 39ter, tweede lid, Wet OB 1968 wordt een startmoment voor bezwaar aangewezen bij een voldoening van nihil. Voor dit startmoment wordt aangesloten bij de dag na het einde van de betalingstermijn van artikel 19, eerste lid, AWR. Een voorwaarde voor het gebruikmaken van deze rechtsingang is dat

⁴ Art. 26, lid 2, jo. art. 19, lid 1, jo. art. 22j, onderdeel b, AWR.

ondernemers de aangifte met een saldo van nihil tijdig hebben ingediend. De voldoening volgt immers na het moment van de aangifte.

De omvang van het geschil bij voldoeningen van omzetbelasting op aangiften in de zin van artikel 26 AWR ziet niet enkel op het bedrag van de voldoening. Een bezwaar- of beroepsprocedure kan er immers toe strekken dat meer belasting wordt teruggegeven dan op aangifte is voldaan.⁵ Hierdoor is er ook bij een voldoening van nihil een procesbelang. Het aangewende rechtsmiddel kan de indiener ervan immers in een betere positie brengen.⁶

Er is voor gekozen om niet te voorzien in overgangsrecht. De voorgestelde wetswijziging heeft onmiddellijke werking per 1 januari 2026. De onmiddellijke werking resulteert erin dat de voorgestelde wetswijziging voor het eerst van toepassing zal zijn op belastingtijdvakken die aflopen op of na 31 december 2025. Dit betreft in principe het laatste kwartaal van 2025, maar kan ook over de maand december 2024 of het gehele jaar 2025 gaan. Dit is afhankelijk van het door inspecteur vastgestelde tijdvak.

D.

In tabel I, onderdeel a, post 6, wordt "onderdelen a tot en met g" vervangen door: "onderdelen a tot en met g en onderdeel i".

Artikel IV, onderdeel D (tabel I behorende bij de Wet op de omzetbelasting 1968)

In onderdeel a, post 6, van tabel I van de Wet op de omzetbelasting 1968 staan onder verwijzing naar de Geneesmiddelenwet geneesmiddelen genoemd waarvoor een handelsvergunning is verleend, en geneesmiddelen waarvoor geen handelsvergunning is vereist. Bij deze laatste categorie geneesmiddelen wordt verwezen naar bepaalde onderdelen van artikel 40, derde lid, van de Geneesmiddelenwet. In genoemd derde lid wordt bepaald voor welke categorieën geneesmiddelen geen handelsvergunning is vereist. Per 1 januari 2019 is aan het derde lid onderdeel i toegevoegd voor een radiofarmaceuticum als bedoeld in artikel 7 van Richtlijn (EU) 2001/83.⁷

Bij de toevoeging van onderdeel i ingevolge de Wet van 25 mei 2018 tot wijziging van de Geneesmiddelenwet in verband met technische verbeteringen en verhoging van het boetemaximum is abusievelijk de verwijzing naar dat onderdeel in onderdeel a, post 6, van tabel I van de Wet OB 1968 niet aangepast. Met de voorgestelde wijziging van tabel I wordt dit hersteld. Met het opnemen van een verwijzing naar genoemd onderdeel i wordt gecodificeerd dat ook een radiofarmaceuticum als bedoeld in artikel 7 van Richtlijn 2001/83 belast is tegen het verlaagde btw-tarief.

Artikel V

De Wet belastingen op milieugrondslag wordt als volgt gewijzigd:

A.

⁵ Kennisgroepstandpunt Belastingdienst van 20 december 2022, KG:206:2022:2.

⁶ HR 11 april 2014, ECLI:NL:HR:2014:878.

⁷ Richtlijn (EU) 2001/83 van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik (OJ 2001, L 311 van 28 november 2001).

In artikel 22, eerste lid, onderdeel b, wordt "bijlage 1, tabel 1, van het Besluit stralingsbescherming" telkens vervangen door "bijlage 3, onderdeel B, tabel A, deel 1, van het Besluit basisveiligheidsnormen stralingsbescherming".

Artikel V, onderdeel A (artikel 22 van de Wet belastingen op milieugrondslag)

In artikel 22, eerste lid, onderdeel b, van de Wet belastingen op milieugrondslag (Wbm) wordt nog verwezen naar het Besluit stralingsbescherming, dat evenwel al per 6 februari 2018 is komen te vervallen. Door deze wijziging van genoemd onderdeel b in samenhang met artikel XVII, wordt met terugwerkende kracht tot en met 6 februari 2018 verwezen naar het relevante deel van het sinds die datum in werking zijnde Besluit basisveiligheidsnormen stralingsbescherming.

B.

Na artikel 24 wordt in afdeling 2 een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 24a

1. Voor de toepassing van artikel 24, onderdeel b, stelt de kennisgever, indien hij niet in Nederland is gevestigd en aldaar geen vaste inrichting heeft, een fiscaal vertegenwoordiger aan. De fiscaal vertegenwoordiger treedt namens hem op en treedt in zijn plaats met betrekking tot alle rechten en verplichtingen die hij heeft inzake de belasting.

2. De fiscaal vertegenwoordiger is in het bezit van een daartoe door de inspecteur verstrekte vergunning.

3. Degene die een vergunning als fiscaal vertegenwoordiger wil verkrijgen, dient daartoe een verzoek in bij de inspecteur.

4. Bij het verzoek, bedoeld in het derde lid, wordt een verklaring overgelegd van degene aan wie de toestemming, bedoeld in artikel 23, eerste lid, onderdeel c, is verleend, waaruit blijkt dat deze degene die het verzoek indient, machtigt op te treden als zijn fiscaal vertegenwoordiger.

5. Bij op voordracht van Onze Minister vast te stellen algemene maatregel van bestuur worden nadere regels gesteld met betrekking tot de gegevens die het verzoek, bedoeld in het derde lid, moet bevatten alsmede met betrekking tot voorwaarden waaronder de vergunning wordt verleend, gewijzigd en ingetrokken.

6. Bij regeling van Onze Minister worden nadere regels gesteld ten behoeve van de uitvoering van dit artikel.

Artikel V, onderdeel B (artikel 24a van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Op grond van artikel 24, onderdeel b, Wbm wordt afvalstoffenbelasting geheven van de kennisgever, bedoeld in artikel 2, vijftiende lid, van de Europese verordening overbrenging afvalstoffen (EVOA), aan wie de toestemming voor transport van afval over de grens is verleend. Indien de kennisgever niet in Nederland is gevestigd en hier geen vaste inrichting heeft, was het in de praktijk niet mogelijk om de belasting te heffen. De onderhavige voorgestelde wijziging verplicht de niet in Nederland gevestigde kennisgever die hier te lande geen vaste inrichting heeft om een fiscaal vertegenwoordiger aan te wijzen, zodat tot heffing kan worden overgegaan.

C.

In artikel 28, eerste lid, onderdeel c, wordt 'Wet algemene bepalingen omgevingsrecht' vervangen door 'Omgevingswet'.

Artikel V, onderdeel C (artikel 28 van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Per 1 januari 2024 is de Omgevingswet in werking getreden en is de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht komen te vervallen. Voorgesteld wordt artikel 28, eerste lid, onderdeel c, Wbm hierop aan te passen met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2024.

D.

Artikel 47 wordt als volgt gewijzigd:

1. Het eerste lid, onderdeel p, vervalt, onder verlettering van de onderdelen q tot en met ac tot p tot en met ab.
2. Het vijfde lid vervalt, onder vernummering van het zesde tot en met achtste lid tot vijfde tot en met zevende lid.

Artikel V, onderdelen D, E, F en G (artikelen 47, 56, 59c en 61a van de Wet belastingen op milieugrondslag)

In artikel 47, eerste lid, van de Wet belastingen op milieugrondslag (Wbm) zijn verschillende begrippen opgenomen die terugkomen in de bepalingen inzake de energiebelasting. In onderdeel p van genoemd eerste lid is het begrip 'energie-intensief bedrijf' opgenomen. Die begripsomschrijving is opgenomen vanwege artikel 66 Wbm dat een teruggaveregeling bevatte voor energie-intensieve bedrijven voor het verbruik van elektriciteit boven de 10 miljoen kWh. Op 1 januari 2023 is artikel 66 Wbm en daarmee de daarin opgenomen teruggaveregeling vervallen ingevolge het Belastingplan 2022. Omdat dat het enige artikel was waarin het begrip 'energie-intensief bedrijf' voorkwam, kan artikel 47, eerste lid, onderdeel p, vervallen (onderdeel D, onder 1).

In het vijfde lid van genoemd artikel 47 is de grondslag opgenomen om bij regeling nadere regels te kunnen stellen met betrekking tot de toepassing van het eerste lid, onderdeel p, van dat artikel. Met het vervallen van het eerste lid, onderdeel p, kan ook het vijfde lid vervallen; daarbij worden het zesde tot en met achtste lid vernummerd tot vijfde tot en met zevende lid (onderdeel D, onder 2).

Vanwege voornoemde vernummering in artikel 47 Wbm wordt de verwijzing naar artikel 47, zevende lid, Wbm in artikel 56, eerste lid, onderdeel a, onder 2°, Wbm vervangen door een verwijzing naar artikel 47, zesde lid, Wbm.

Vanwege voornoemde verlettering in artikel 47, eerste lid, Wbm wordt de verwijzing naar artikel 47, eerste lid, onderdelen v tot en met z, Wbm in artikel 59c Wbm vervangen door een verwijzing naar artikel 47, eerste lid, onderdelen u tot en met y, Wbm (onderdeel F).

Vanwege voornoemde vernummering in artikel 47 Wbm wordt de verwijzing naar artikel 47, achtste lid, onderdeel b, Wbm in artikel 61a Wbm vervangen door een verwijzing naar artikel 47, zevende lid, onderdeel b, Wbm (onderdeel G).

E.

In artikel 56, eerste lid, onderdeel a, onder 2°, wordt "artikel 47, zevende lid" vervangen door "artikel 47, zesde lid".

F.

In artikel 59c wordt "artikel 47, eerste lid, onderdelen v tot en met z" vervangen door "artikel 47, eerste lid, onderdelen u tot en met y".

G.

In artikel 61a wordt "artikel 47, achtste lid, onderdeel b" vervangen door "artikel 47, zevende lid, onderdeel b".

Artikel VI

De Algemene douanewet wordt als volgt gewijzigd:

A.

Artikel 1:33 wordt vernummerd tot artikel 1:37a en wordt ingevoegd voor artikel 1:38.

Artikel VI, onderdeel A (artikelen 1:33 en 1:37a van de Algemene douanewet)

Voorgesteld wordt om artikel 1:33 Adw te vernummeren tot artikel 1:37a Adw. Alsdan worden de bepalingen inzake het verstrekken van gegevens en inlichtingen in een paragraaf ondergebracht dat betrekking heeft op het verstrekken van gegevens en inlichtingen, waar het beter past. Met deze vernummering wordt geen inhoudelijke wijziging beoogd.

B.

Paragraaf 1.2.5, aanhef, komt te luiden:

Paragraaf 1.2.5 Verstrekking van gegevens en inlichtingen

Artikel VI, onderdeel B (paragraaf 1.2.5 van de Algemene douanewet)

In verband met de verplaatsing van artikel 1:33 Adw (oud) naar Paragraaf 1.2.4 van de Adw wordt de aanhef van paragraaf 1.2.5 aangepast in "Paragraaf 1.2.5. Verstrekkingen van gegevens en inlichtingen" om de inhoud van de paragraaf beter weer te geven.

C.

In artikel 8:2 wordt onder vernummering van het derde tot en met zevende lid tot vierde tot en met achtste lid een lid ingevoegd, luidende:

3. Indien de bedragen van een uitnodiging tot betaling en van een andere beschikking als bedoeld in het tweede lid op één uitnodiging tot betaling zijn vermeld, wordt die beschikking voor de toepassing van de wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep geacht onderdeel uit te maken van de uitnodiging tot betaling.

Artikel VI, onderdeel C (artikel 8:2 van de Algemene douanewet)

De aanpassing van artikel 24a van de AWR met ingang van 1 januari 2023 heeft tot onduidelijkheid geleid wat daarvan de uitwerking is met betrekking van bezwaar tegen bedragen van beschikkingen die zijn verenigd op één uitnodiging tot betaling. Deze onduidelijkheid wordt weggenomen met de voorgestelde wijziging van artikel 8:2 Adw. Duidelijk wordt gemaakt dat indien bezwaar wordt gemaakt tegen een uitnodiging tot betaling dit bezwaar betrekking kan hebben op alle bedragen die in die uitnodiging tot betaling zijn genoemd. Belanghebbende is dan niet genoodzaakt meerdere bezwaarschriften in te dienen. De bedragen waar het hier om kan gaan zijn de rechten bij invoer en uitvoer, de andere belastingen die in de Europese Unie vanwege de invoer dienen te worden voldaan, de rentebedragen, de bestuurlijke boeten en de kosten voor ambtelijke werkzaamheden. De zinsnede 'als bedoeld in het tweede lid' is opgenomen om bedragen die voortvloeien uit beschikkingen die zijn genomen op grond van andere wetten dan de Adw of het Douanewetboek van de Unie en de daarmee samenhangende Europese rechtshandelingen, uit te zonderen. Reden is dat de rechtsbescherming met betrekking tot die beschikkingen op een andere wijze is geregeld.

Artikel VII

In de Wet op de accijns wordt artikel 53a, eerste lid, als volgt gewijzigd:

1. In onderdeel c wordt "binnen één maand na het" vervangen door "uiterlijk op de dag na het tijdstip, bedoeld" en vervalt ", bedoelde tijdstip".
2. In onderdeel d wordt "binnen één maand na het" vervangen door "uiterlijk op de dag na het tijdstip, bedoeld" en vervalt ", bedoelde tijdstip".

Artikel VII (artikel 53a van de Wet op de accijns)

Artikel 53a WA bepaalt wanneer de accijns op aangifte moet worden voldaan voor accijns die op een tijdstip verschuldigd is geworden. In artikel 53a, eerste lid, WA komt een tweetal verschillende momenten voor waarop de accijns op aangifte moet worden voldaan, namelijk uiterlijk op de dag nadat het belastbaar feit zich heeft voorgedaan of uiterlijk binnen een maand nadat het belastbaar feit zich heeft voorgedaan. Ingeval een onregelmatigheid zich heeft voorgedaan, heeft de belastingplichtige ingevolge de onderdelen c en d van artikel 53a, eerste lid, WA, een maand de tijd om de accijns op aangifte te voldoen. Van een onregelmatigheid is in dit geval sprake als tijdens het vervoer van accijnsgoederen de formaliteiten die volgen uit de WA niet juist zijn opgevolgd (artikelen 2c, zevende lid, en 4, vijfde lid, WA). In de gevallen dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 53a, eerste lid, onderdelen a of b, WA heeft de belastingplichtige een dag de tijd nadat het belastbare feit zich heeft voorgedaan om de accijns op aangifte te voldoen. Deze situaties betreffen naast onregelmatigheden ook situaties waarin de belastingplichtige wel de formaliteiten juist heeft opgevolgd, bijvoorbeeld indien goederen vanuit een andere lidstaat van de EU worden verzonden naar een vergunninghouder in Nederland. Om de situaties in artikel 53a, eerste lid, WA hetzelfde te behandelen wordt voorgesteld in alle situaties, ongeacht of nu sprake is van het juist opvolgen van de accijnsformaliteiten of dat sprake is van een onregelmatigheid, de termijn om accijns op aangifte te voldoen te wijzigen in de termijn van uiterlijk een dag nadat het belastbare feit zich heeft voorgedaan.

Artikel VIII

De Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen wordt als volgt gewijzigd:

A.

In artikel 7, zesde lid, wordt na "of een pleegkind is van de belanghebbende, van zijn partner, of van een medebewoner" ingevoegd ", of een persoon voor wie de belanghebbende, zijn partner of een medebewoner in enig jaar een pleegvergoeding heeft ontvangen op grond van de Wet op de jeugdzorg of de Jeugdwet dan wel voor wie de belanghebbende in enig jaar kinderbijslag heeft ontvangen op grond van de Algemene Kinderbijslagwet".

Artikel VIII, onderdeel A (artikel 7 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

Artikel 7, zesde lid, Awir regelt dat het toetsingsinkomen van inwonende kinderen of pleegkinderen jonger dan 23 jaar slechts wordt meegeteld bij de bepaling van de draagkracht als dit inkomen meer bedraagt dan € 5.970 (grens 2024). Met de voorgestelde toevoeging wordt verduidelijkt dat deze bepaling ook van toepassing is op het toetsingsinkomen van kinderen voor wie de verzorgers een pleegvergoeding of kinderbijslag (hebben) ontvangen.

In de Awir wordt een onderscheid gemaakt tussen verschillende vormen van pleegzorg. Met een pleegkind wordt bedoeld 'een kind dat wordt opgevoed en onderhouden als een eigen kind'.⁸ Bij kinderen voor wie de pleegouders een pleegvergoeding ontvangen, geldt dat niet wordt voldaan aan het onderhoudsvereiste, zodat het kind niet wordt aangemerkt als pleegkind.⁹ Daarom is in artikel 3, vijfde lid, onderdeel b, Awir reeds apart opgenomen dat kinderen voor wie de belanghebbende een pleegvergoeding ontvangt op grond van de Wet op de jeugdzorg of de Jeugdwet dan wel voor wie de belanghebbende in enig jaar kinderbijslag heeft ontvangen, ook niet als partner worden aangemerkt ten aanzien van de inkomensafhankelijke regelingen. Pleegkinderen voor wie een pleegvergoeding wordt ontvangen, zijn echter nog niet apart genoemd in artikel 7, zesde lid, Awir; dit wordt bewerkstelligd met de voorgestelde invoeging. De definitie is daarbij gelijklopend aan die van artikel 3, vijfde lid, onderdeel b, Awir.

B.

Artikel 13 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt na "belanghebbenden" ingevoegd "of partijen als bedoeld in artikel 38, eerste, vierde of negende lid".

2. In het derde lid wordt na "groepen van belanghebbenden" toegevoegd "of partijen als bedoeld in artikel 38, eerste, vierde of negende lid".

Artikel VIII, onderdeel B (artikel 13 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

Voor de toelichting wordt verwezen naar de artikelsgewijze toelichting bij artikel XIII, onderdeel B (artikel 13a Awir).

C.

⁸ Kamerstukken II 2004/05, 29 764, nr. 3, p. 37.

⁹ Kamerstukken II 2017/18, 34 786, nr. 3, p. 3.

Aan artikel 22 wordt een lid toegevoegd, luidende:

8. Indien op grond van artikel 26, tweede lid, de beschikking tot terugvordering tot een lager bedrag is vastgesteld, wordt een daaropvolgend voorschot slechts uitbetaald voor zover het uit te betalen bedrag hoger is dan het bedrag waarmee de beschikking tot terugvordering is verlaagd.

Artikel VIII, onderdelen C en D (artikelen 22 en 24 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

In de voorgestelde artikelen 22, achtste lid, en 24, vierde lid, Awir wordt geregeld dat de uitbetaling van een herzien voorschot, of een (herziene) toekenning slechts wordt uitbetaald voor zover het uit te betalen bedrag hoger is dan het bedrag waarmee een eerdere terugvordering is gematigd. De huidige wettekst houdt geen rekening met het scenario waarbij een eerder naar beneden toe herzien voorschot, of een naar beneden toe vastgestelde toekenning niet tot een terugvordering heeft geleid vanwege een matiging. Het nieuw uit te betalen bedrag zou volgens de huidige wettekst verrekend worden met het bedrag van het (lagere) verleende voorschot of de (lagere) verleende toekenning, in plaats van met het daadwerkelijk ontvangen en niet teruggevorderde bedrag. De voorgestelde wijziging van de artikelen 22 en 24 Awir lost deze onwenselijke en door de wetgever niet beoogde situatie op door de uitbetaling van een voorschot, onderscheidenlijk een tegemoetkoming, slechts te verplichten voor zover het uit te betalen bedrag van de nieuwe berekening uitstijgt boven het bedrag dat vanwege de eerdere matiging niet is teruggevorderd.

D.

Aan artikel 24 wordt een lid toegevoegd, luidende:

4. Indien op grond van artikel 26, tweede lid, de beschikking tot terugvordering tot een lager bedrag is vastgesteld, wordt een daaropvolgende tegemoetkoming slechts uitbetaald voor zover het uit te betalen bedrag hoger is dan het bedrag waarmee de beschikking tot terugvordering is verlaagd.

Artikel IX

In de Provinciewet wordt artikel 222, derde lid, als volgt gewijzigd:

1. In onderdeel b wordt „, c en f, en artikel 23a, eerste lid” vervangen door „en c”.
2. In onderdeel c vervalt „, tweede lid,”.

Artikel IX (artikelen 222 van de Provinciewet)

Het Belastingplan 2024 (BP 2024) voorziet met ingang van 1 januari 2026 in de versoering van het kwarttarief voor kampeerauto's naar een halftarief. Ook wordt via het BP 2024 geregeld dat het kwarttarief voor het niet beroepsmatig vervoer van paarden ten behoeve van de paardensport wordt beëindigd. Met de voorgestelde wijzigingen van artikel 222 van de Provinciewet, dat de provinciale opcenten regelt, wordt dat artikel per 1 januari 2026 met deze wijzigingen in het BP 2024 in overeenstemming gebracht.

Artikel X

De Algemene wet inzake rijksbelastingen wordt als volgt gewijzigd:

A.

Artikel 3a wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt "belastingplichtigen of inhoudingsplichtigen" vervangen door "belastingplichtigen, inhoudingsplichtigen, administratieplichtigen bij de toepassing van artikel 53 of algemeen nut beogende instellingen".

2. In het derde lid wordt "groepen van belastingplichtigen of inhoudingsplichtigen" vervangen door "groepen van belastingplichtigen inhoudingsplichtigen of administratieplichtigen bij de toepassing van artikel 53, of algemeen nut beogende instellingen".

Artikel X, onderdeel A (artikel 3a van de Algemene wet inzake rijksbelastingen)

Voor de toelichting wordt verwezen naar de artikelsgewijze toelichting bij artikel XIII, onderdeel B (artikel 13a Awir) en artikel X, onderdeel B (artikel 5b AWR).

B.

In artikel 5b, tiende lid, vervalt "door grotere instellingen".

Artikel X, onderdeel B (artikel 5b van de Algemene wet inzake rijksbelastingen)

Een ANBI is een instelling waarbij uit haar regelgeving en feitelijke werkzaamheden blijkt dat zij primair en rechtstreeks het algemeen belang beoogt en daarnaast met haar feitelijke werkzaamheden het algemeen belang ook geheel of nagenoeg geheel (dus voor ten minste 90%) dient. De definitie van een ANBI is opgenomen in artikel 5b AWR. Artikel 5b, tiende lid, AWR regelt dat bij ministeriële regeling regels worden gesteld met betrekking tot de gegevens, bedoeld in artikel 5b, eerste lid, onderdeel b, AWR, die openbaar worden gemaakt, alsmede met betrekking tot de wijze waarop deze gegevens via internet op de eigen website of op een andere website met een unieke Uniform Resource Locator (URL) openbaar worden gemaakt, waarbij door grotere instellingen een verplicht standaardformulier moet worden gebruikt (publicatieverplichting). Het betreft op grond van artikel 1a, zevende lid, UR AWR 1994 ten minste de volgende gegevens:

- a. de naam van de instelling;
- b. het RSIN¹⁰;
- c. de contactgegevens van de instelling;
- d. een duidelijke beschrijving van de doelstelling van de ANBI;
- e. de hoofdlijnen van het beleidsplan;
- f. de functie en de namen van de bestuurders;
- g. het beloningsbeleid van de ANBI;
- h. een actueel jaarlijks verslag van de uitgeoefende activiteiten; en

¹⁰ Het nummer, bedoeld in artikel 12, onderdeel a, van de Handelsregisterwet 2007, van de instelling, dan wel ingeval de instelling buiten Nederland is gevestigd, het voor deze regeling door de Nederlandse Belastingdienst verstrekte fiscale identificatienummer.

i. een minimale financiële verantwoording (een verkorte weergave van de balans en de staat van baten en lasten volstaat).¹¹

Met betrekking tot de financiële verantwoording wordt opgemerkt dat sinds 1 januari 2021 op grond van artikel 1a, achtste lid, UR AWR 1994 fondsenwervende organisaties met inkomsten van meer dan € 50.000 per jaar en niet-fondsenwervende organisaties die meer dan € 100.000 per jaar uitgeven standaardformulieren moeten gebruiken. Dit betreft een invulling van de sinds 1 januari 2021 geldende tekst van artikel 5b, tiende lid, AWR, op grond waarvan door grotere instellingen een verplicht standaardformulier wordt gebruikt.

Met de voorgestelde aanpassing van artikel 5b, tiende lid, AWR wordt de verplichting voor ANBI's ingevoerd om de gegevens voor de publicatieverplichting met betrekking tot de betreffende ANBI via een standaardformulier langs elektronische weg aan te leveren bij een centraal digitaal punt dat wordt gefaciliteerd door de Belastingdienst (portal-publicatieverplichting). Zoals in het algemeen deel van deze memorie is toegelicht, wordt deze portal gebouwd om deze gegevens langs elektronische weg per 1 januari 2026 te kunnen aanleveren bij de Belastingdienst. De aanlevering 'bij deze portal-publicatieverplichting vindt voor alle ANBI's plaats op een gestandaardiseerde wijze. Voorts zal een uitbreiding van de gevraagde gegevens van de publicatieverplichting in de ministeriële regeling op grond van artikel 5b, tiende lid, AWR worden opgenomen. Het kan daarbij gaan om de vraag of een ANBI is aan te merken als een fondsenwervende instelling, vermogensfonds, religieuze of levensbeschouwelijke instelling of woningcorporatie), of er een CBF-Erkenning¹² is, of de ANBI aangesloten is bij het CIO¹³, of sprake is van toezicht elders en zo ja door welke instantie, of er een raad van toezicht is, de URL waar de andere ANBI-gegevens zijn te vinden, in welke branche de ANBI primair actief is, de omvang van het eventuele stamvermogen of de omvang van eventuele impactinvestments.

Volledigheidshalve wordt gewezen op de voorgestelde wijziging van artikel 3a, eerste lid, AWR op grond waarvan het berichtenverkeer met ANBI's in beginsel langs elektronische weg plaatsvindt. Op grond van artikel 3a, derde lid, AWR bestaat ook de mogelijkheid om bij ministeriële regeling uitzonderingen te maken op deze eis van gegevensuitwisseling langs elektronische weg. Er zal in overleg met de filantropiesector worden bezien op welke wijze het beste uitvoering kan worden gegeven aan de verplichting voor ANBI's om het berichtenverkeer langs elektronische weg te laten plaatsvinden, ook rekening houdend met de mogelijkheden van ANBI's van geringe grootte. Deze wettelijke grondslag voor een gestructureerde vorm van gegevensuitwisseling en berichtenverkeer kan overigens ook worden gebruikt voor voormalige ANBI's die administratieplichtig zijn. De regels met betrekking tot gegevens en inlichtingen worden zoals gezegd verder uitgewerkt in de UR AWR 1994. De daarvoor noodzakelijke wijziging van de UR AWR 1994 zal naar verwachting meelopen in de Eindejaarsregeling 2025.

Artikel XI

¹¹ Kerkgenootschappen hoeven de namen van de bestuurders niet te publiceren. Kerkgenootschappen, vermogensfondsen en andere instellingen die niet actief geld of goederen werven (zoals zorg- en onderwijsinstellingen) hoeven de balans niet te publiceren.

¹² CVF-Erkenning wil zeggen dat de ANBI is opgenomen in het Register Erkende Goede Doelen van het Centraal Bureau Fondsenwerving.

¹³ Zie Besluit algemeen nut investeringen Stcrt. 2024-8860. 3 april 2024. In dit besluit is beleid opgenomen over de voorwaarden waaraan een investering moet voldoen om als algemeen nut investering te kwalificeren en daarmee binnen de kaders van het bestedingscriterium te blijven.

De Invorderingswet 1990 wordt als volgt gewijzigd:

A.

Artikel 7c wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt na "belastingenschuldigen" ingevoegd "of aansprakelijk gestelden".
2. In het derde lid wordt na "belastingenschuldigen" ingevoegd "of aansprakelijk gestelden".

Artikel XI, onderdeel A (artikel 7c eerste en derde lid Invorderingswet 1990)

Voor de toelichting wordt verwezen naar de artikelsgewijze toelichting bij artikel XIII, onderdeel B (artikel 13a Awir).

B.

Artikel 25, achtste lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. In de aanhef wordt na "artikel 4.16, eerste lid, onderdeel h, van die wet" ingevoegd ", artikel 7.2, twintigste lid, van die wet".
2. In onderdeel b wordt "waarin de belastingschuldige de aandelen of winstbewijzen houdt, reserves aan de belastingschuldige heeft uitgedeeld" vervangen door "op de aandelen of winstbewijzen die aan het uitstel ten grondslag liggen, reserves heeft uitgedeeld".

Artikel XI, onderdelen B, C en E (artikelen 25, 26 en 45 van de Invorderingswet 1990)

Ten eerste wordt ingevolge artikel XI onderdeel B, voorgesteld om artikel 25, achtste lid, IW 1990 aan te passen. Op grond van dit achtste lid kan langdurig uitstel van betaling worden verleend voor een belastingaanslag betreffende de inkomstenbelasting die is verschuldigd ter zake van geconserveerd inkomen uit aanmerkelijk belang (vervreemdingsvoordelen). Hieronder wordt tevens begrepen een fictieve vervreemding van een aanmerkelijk belang. Met de voorgestelde wijziging wordt artikel 25, achtste lid, IW 1990 uitgebreid met de mogelijkheid tot het verlenen van uitstel van betaling voor de in het buitenland woonachtige aandeelhouder die artikel 7.2, twintigste lid, juncto artikel 3.65 Wet IB 2001 (de faciliteit van de geruisloze omzetting in een nv of bv) heeft toegepast. Deze uitstelfaciliteit is thans opgenomen in bijlage II van het Besluit geruisloze omzetting.

Uitstel van betaling

Uit voornoemd besluit van de Minister van Financiën over de geruisloze omzetting volgt dat aan de belastingschuldige op diens schriftelijke verzoek uitstel van betaling wordt verleend voor het geconserveerde bedrag dat is opgenomen in de aanslag inkomstenbelasting mits voldoende zekerheid wordt gesteld en wordt ingestemd met door de ontvanger te stellen voorwaarden. Het schriftelijke verzoek en de zekerheidsstelling blijven achterwege wanneer de belastingschuldige woonachtig is in een lidstaat van de Europese Unie. Het uitstel wordt beëindigd wanneer zich een situatie voordoet als bedoeld in artikel 25, achtste lid, onderdeel a of b, IW 1990. Het uitstel wordt nu eveneens beëindigd wanneer de feitelijke leiding van de vennootschap naar een ander land dan Nederland wordt verplaatst. Voorts heeft te gelden dat: i) gedurende het uitstel niet wordt overgegaan tot verrekening van uit te betalen belastingbedragen met het bedrag waarvoor uitstel van betaling is verleend, ii) er geen invorderingsrente in rekening wordt gebracht en iii) de aan

artikel 25, achtste lid, IW 1990 gelieerde kwijtscheldingsbepalingen – artikelen 26, vierde lid en vijfde lid, onderdeel a, IW 1990 – van overeenkomstige toepassing zijn.

Gevolgen van de voorgestelde wijziging

Met de voorgestelde wijziging wordt voorgesteld om in artikel 25, achtste lid, IW 1990 de grondslag op te nemen voor uitstel van betaling voor de in het buitenland woonachtige aandeelhouder die de faciliteit van de geruisloze omzetting heeft toegepast. Daarnaast zijn hierin ook enkele voorwaarden voor het uitstel van betaling opgenomen. Hiermee wordt de uitstelfaciliteit uit het Besluit geruisloze omzetting gecodificeerd.

Hierdoor wordt geregeld dat op grond van artikel 28, derde lid, IW 1990 geen invorderingsrente in rekening wordt gebracht over de tijd welke de belastingschuldige uitstel van betaling is verleend en ontbreekt er niet langer een wettelijke grondslag voor het niet rekenen van invorderingsrente. Deze wijziging zorgt er tevens voor dat het verlenen en intrekken van het uitstel van betaling bij wet is geregeld en dat er op grond van artikel 24, zesde lid, IW 1990 geen verrekening mogelijk is tijdens het uitstel van betaling (tenzij de belastingschuldige hierom verzoekt). Daarnaast blijven de tussentijdse beëindigingsgronden van artikel 25, achtste lid, onderdelen a en b, IW 1990 van toepassing evenals de kwijtscheldingsbepalingen – artikel 26, vierde lid en vijfde lid, onderdeel a, IW 1990, nu in deze bepalingen verwezen wordt naar artikel 25, achtste lid, IW 1990.

In de URIW 1990 zal daarnaast worden opgenomen dat het schriftelijke verzoek om uitstel van betaling en de zekerheidsstelling achterwege kunnen blijven wanneer de belastingschuldige woonachtig is in een lidstaat van de Europese Unie. Dit is in overeenstemming met de situaties waarin nu op grond van artikel 25, achtste lid, IW 1990 uitstel van betaling kan worden gevraagd. In het Besluit geruisloze omzetting is thans de mogelijkheid opgenomen om het uitstel van betaling tussentijds te beëindigen wanneer de feitelijke leiding van de vennootschap naar een ander land dan Nederland wordt verplaatst. Deze beëindigingsgrond komt te vervallen omdat deze niet in overeenstemming is met het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU).

Tot slot brengt de voorgestelde wijziging met zich dat de rechtsbescherming van de belastingschuldige wordt verbeterd. Een besluit tot afwijzing, verlening, herziening of (gedeeltelijke) beëindiging van uitstel van betaling geschiedt immers bij voor bezwaar vatbare beschikking.

Wijziging aanmerkelijkbelanghouder

Met de voorgestelde wijziging ingevolge artikel XI, onderdeel B, onder 2, wordt voorgesteld om artikel 25, achtste lid, onderdeel b, IW 1990 te wijzigen. Dit onderdeel regelt dat wanneer de vennootschap waarin de belastingschuldige aandelen of winstbewijzen houdt, een uitdeling aan de belastingschuldige doet, de ontvanger het verleende uitstel van betaling (deels) kan beëindigen. Het kan voorkomen dat de belastingschuldige en de aandeelhouder of houder van winstbewijzen verschillende personen zijn. Dit is bijvoorbeeld het geval wanneer het aanmerkelijkbelangdeel in de aangifte inkomstenbelasting – overeenkomstig artikel 2.17 Wet IB 2001 – volledig aan de ene fiscale partner is toebedeeld, maar de andere fiscale partner de aandeelhouder of houder van winstbewijzen is. In dat geval is de fiscale partner aan wie het aanmerkelijk belang is toebedeeld de belastingschuldige, maar worden eventuele dividenduitkeringen ten aanzien van de aandelen of winstbewijzen die aan het uitstel van betaling ten grondslag liggen, uitgekeerd aan de andere fiscale partner, die niet de belastingschuldige is.

In dergelijke situaties kan het uitstel van betaling niet tussentijds worden beëindigd. Dit knelt met name nu het uitstel van betaling op grond van artikel 25, achtste lid, IW 1990 voor onbepaalde tijd wordt verleend. Derhalve is het wenselijk om bij eventuele dividenduitkeringen op de aandelen of winstbewijzen die aan het uitstel van betaling ten grondslag liggen de ontvanger de mogelijkheid te bieden om het uitstel van betaling te beëindigen. Met deze beëindigingsgrond wordt immers betracht de aanmerkelijkbelangclaim veilig te stellen en als gevolg van de handelingen – die aanleiding geven om het uitstel van betaling te beëindigen – komen er middelen vrij.

In navolging van de voorgestelde wijziging van artikel 25, achtste lid, onderdeel b, IW 1990 wordt eveneens voorgesteld om de hieraan gelieerde kwijtscheldingsfaciliteit en aansprakelijkheidsbepaling aan te passen. Deze voorgestelde wijzigingen liggen in het verlengde van de wijziging van artikel 25, achtste lid, onderdeel b, IW 1990.

Zo wordt voorgesteld om in artikel 26, vierde lid, IW 1990 ter verduidelijking op te nemen dat het gaat om dividendbelasting die wordt voldaan in verband met een uitkering op de aandelen of winstbewijzen die aan het uitstel ten grondslag liggen. Voorts wordt in artikel 26, vijfde lid, onderdeel c, IW 1990 voorgesteld om de belastingschuldige te wijzigen in de aandeelhouder of houder van winstbewijzen. Dit wordt voorgesteld omdat – zoals hiervoor beschreven – de belastingschuldige niet altijd de aandeelhouder of houder van winstbewijzen is. Tot slot wordt voorgesteld om in artikel 45 IW 1990 ‘belastingschuldige’ te laten vervallen omdat niet altijd de belastingschuldige – als hiervoor toegelicht – de aandelen of winstbewijzen kan vervreemden. Tevens wordt voorgesteld om ter verduidelijking op te nemen dat het moet gaan om de vervreemding van aandelen of winstbewijzen die aan het uitstel ten grondslag liggen. De overige voorgestelde wijzigingen van artikel 45 IW 1990 zijn uitsluitend technisch van aard en beogen geen inhoudelijke wijziging.

C.

Artikel 26 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het vierde lid wordt na “dividendbelasting” ingevoegd “op de aandelen of winstbewijzen die aan het uitstel ten grondslag liggen”.
2. In het vijfde lid, onderdeel c, wordt “belastingschuldige” vervangen door “aandeelhouder of houder van winstbewijzen”.

D.

Na artikel 34 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 34a

1. De hoogte van de aansprakelijkheid van de inlener voor de door de uitlener verschuldigde loonbelasting, sociale verzekeringspremies en omzetbelasting, bedoeld in artikel 34, eerste lid, of – ingeval doorlening plaatsvindt - voor de door de doorlener verschuldigde omzetbelasting, bedoeld in artikel 34, eerste lid, wordt vermoed per tijdvak 35 percent van het bedrag te zijn van de factuur die de uitlener, onderscheidenlijk de doorlener, de inlener ter zake van de geleverde prestatie of prestaties heeft doen toekomen. De hoogte van deze aansprakelijkheid wordt verminderd met het bedrag dat de inlener op de betreffende factuur heeft

betaald door overmaking van dat bedrag naar de rekening van de uitlener, onderscheidenlijk doorlener, bedoeld in artikel 34, derde lid. Indien de som van de berekende aansprakelijkheid van de bij de ontvanger bekende inleners het openstaande bedrag van de aanslag over het betreffende belastingtijdvak overstijgt, vindt vermindering van de aansprakelijkheid van de inlener naar evenredigheid plaats. Bij toepassing van de vorige zin worden in de aanslag begrepen bestuurlijke boetes buiten beschouwing gelaten.

2. Voor de toepassing van het eerste lid en artikel 34 wordt degene die beschikt over een toelating voor het ter beschikking stellen van arbeidskrachten als bedoeld in artikel 12i, eerste lid, van de Wet allocatie arbeidskrachten door intermediairs vermoed een uitlener te zijn als bedoeld in artikel 34, eerste lid, vanaf de dag waarop de toelating is opgenomen in een openbaar register als bedoeld in artikel 12v, eerste lid, van de Wet allocatie arbeidskrachten door intermediairs. De vorige zin vindt toepassing met betrekking tot de belastingtijdvakken die zijn aangevangen voor de dag waarop het besluit tot intrekking van de toelating in werking is getreden als bedoeld in artikel 12n, eerste lid, van de Wet allocatie arbeidskrachten door intermediairs.

Artikel XI, onderdeel D (artikel 34a van de Invorderingswet 1990)

Huidig stelsel

Op grond van artikel 34, eerste lid, IW 1990 kan de inlener aansprakelijk worden gesteld voor de belasting – loonbelasting, sociale verzekeringspremies en omzetbelasting – die de uitlener of – ingeval van doorlening – de doorlener onbetaald heeft gelaten en in het kader van de beschikbaar gestelde arbeidskrachten verschuldigd is. De inlener kan deze aansprakelijkheid beperken door (een gedeelte) van het bedrag op de g-rekening van de uitlener, onderscheidenlijk de doorlener, te storten. De inlener krijgt dan een wettelijke vrijwaring van zijn aansprakelijkheid tot het bedrag dat op de g-rekening is gestort, mits de inlener bij storting van het bedrag aan de overige (administratieve) voorwaarden heeft voldaan.

Vereenvoudigde aansprakelijkstelling van inleners op twee onderdelen

Uit het voorgestelde artikel 34a, eerste lid, IW 1990 volgt een vermoeden over de omvang van de aansprakelijkheidsschuld. De schuld wordt vermoed 35% te bedragen van het bedrag van de factuur van de uitlener of doorlener gericht aan de inlener. Eventuele bedragen die de inlener op de g-rekening heeft gestort, worden op deze aansprakelijkheidsschuld in mindering gebracht. Als de som van de berekende aansprakelijkheid van de bij de ontvanger bekende inleners de openstaande belastingsschuld over het betreffende belastingtijdvak te boven gaat, wordt voorgesteld dat het bedrag waarvoor de inlener aansprakelijk wordt gesteld evenredig wordt verminderd. Tevens wordt voorgesteld dat bestuurlijke boetes buiten beschouwing worden gelaten. De inlener kan zijn aansprakelijkheid dus op grond van het voorgestelde artikel 34a, eerste lid, IW 1990 beperken door bedragen op de g-rekening van de uitlener of doorlener te storten. Als de inlener minimaal 35% van het bedrag van de factuur op de g-rekening heeft gestort en daarbij aan de administratieve voorwaarden is voldaan, kan er geen aansprakelijkstelling plaatsvinden op grond van het voorgestelde artikel 34a, eerste lid, IW 1990. De inlener kan tegenbewijs leveren over de werkelijke omvang van de aansprakelijkheidsschuld, bijvoorbeeld op basis van stukken uit

zijn eigen administratie.¹⁴ Met het voorgestelde artikel 34a, eerste lid, IW 1990 in combinatie met de beleidsmatige vrijwaring van een aansprakelijkheid bij een storting van 35% van de factuursom, wordt het aantrekkelijker voor de inlener om de verschuldigde bedragen te storten op de g-rekening.

Om de hoogte van de aansprakelijkstelling te kunnen bepalen zal de ontvanger de facturen nodig hebben die door de uitlener of doorlener naar de inlener zijn gestuurd. De ontvanger zal deze facturen in eerste instantie opvragen bij de uitlener of doorlener. Indien de uitlener of doorlener niet kan of wil voldoen aan dit verzoek, zal de ontvanger de facturen bij de inlener opvragen. In geval van een faillissement van de uitlener of doorlener zal de ontvanger zich wenden tot hun curator voor de facturen. De ontvanger kan de betrokken inlener(s) identificeren op basis van de administratie (bijvoorbeeld bankafschriften) van de uitlener.

Om een aansprakelijkstelling verder te vereenvoudigen, wordt in het voorgestelde artikel 34a, tweede lid, IW 1990 het vermoeden opgenomen dat de onderneming die is ingeschreven in het openbaar register ter zake toegelaten uitzendondernemingen een uitlener is in de zin van artikel 34, eerste lid, IW 1990 en het voorgestelde artikel 34a, eerste lid, IW 1990. Op die manier is duidelijk dat het gaat om inlening en dat dus de fiscale inlenersaansprakelijkheid van toepassing kan zijn. In het algemeen deel van deze memorie is reeds benoemd dat in de praktijk het onderscheid tussen inlening en aanneming van werk niet altijd eenvoudig te maken is. De effectiviteit van de voorgestelde vereenvoudigde aansprakelijkstelling kan in het geding komen als de ontvanger eerst een (tijdrovend) onderzoek moet doen naar de feitelijke situatie en de vraag of sprake is van inlening of aanneming van werk.

Het vermoeden over de hoedanigheid van de uitlener ontstaat vanaf het moment dat de toelating van de uitlener is opgenomen in het openbaar register. Als de toelating in het openbaar register is opgenomen, zal de ontvanger redelijk eenvoudig kunnen achterhalen of er sprake is van een uitlener die over een toelating beschikt. De ontvanger kan het vermoeden van inlening niet toepassen op de belastingtijdvakken die zijn aangevangen op of de dag na waarop het besluit om de toelating van de uitlener in te trekken in werking treedt. Ook tegen het vermoeden van het tweede lid is tegenbewijs door de aansprakelijkgestelde mogelijk.¹⁵ De aansprakelijkgestelde kan betogen dat er, ondanks de toelating van de uitlener, sprake was van aanneming van werk. Hiertoe zal hij de omstandigheden van het geval moeten aantonen in combinatie met informatie op facturen en de overeenkomst met de uitlener.

Rechtsbescherming

Uit artikel 49 IW 1990 volgt dat een aansprakelijkstelling door de ontvanger plaatsvindt bij voor bezwaar vatbare beschikking. Hierdoor heeft de inlener die aansprakelijk wordt gesteld de mogelijkheid om een bezwaarschrift in te dienen bij de ontvanger. Na het bezwaar kan de aansprakelijkgestelde inlener eventueel beroep, hoger beroep en beroep in cassatie in stellen. Op het bezwaar, beroep, hoger beroep en beroep in cassatie zijn de bepalingen uit hoofdstuk V van de AWR (bezwaar en beroep) van overeenkomstige toepassing. Voorafgaand aan deze bij voor

¹⁴ De aansprakelijkgestelde inlener kan bijvoorbeeld tijdens een bezwaarprocedure stukken uit de eigen administratie aanleveren ter onderbouwing van dat de omvang van de aansprakelijkheidsschuld lager zou moeten zijn. Zie ook de toelichting over de rechtsbescherming bij de voorgestelde wijziging.

¹⁵ De aansprakelijkgestelde heeft bijvoorbeeld de mogelijkheid om bij zijn zienswijze naar aanleiding van de vooraankondiging van de ontvanger bewijsstukken aan te leveren waaruit zou blijken dat er sprake is van inlening. Zie ook de toelichting over de rechtsbescherming bij de voorgestelde wijziging.

bezwaar vatbare beschikking, stuurt de ontvanger een vooraankondiging naar de inlener. De inlener kan vervolgens zijn zienswijze over het voornemen schriftelijk kenbaar maken.

Verhouding tussen artikel 34, artikel 34a en artikel 35 IW 1990

De ontvanger heeft de vrije keuze tot aansprakelijkstelling op grond van artikel 34 IW 1990 of in combinatie met één of allebei de onderdelen van het voorgestelde artikel 34a IW 1990. Het voorgestelde artikel 34a IW 1990 vormt een aanvulling op de inlenersaansprakelijkheid van artikel 34 IW 1990. De ontvanger behoudt de mogelijkheid om de aansprakelijkheidsschuld te berekenen zoals hij dat thans op grond van artikel 34 IW 1990 doet. Als de ontvanger de aansprakelijkheidsschuld berekent op grond van artikel 34 IW 1990, dan weerlegt hij daarmee het vermoeden dat de aansprakelijkheidsschuld gelijk is aan 35% van het bedrag van de factuur die de uitlener of doorlener naar de inlener heeft gestuurd. Als de ontvanger heeft gekozen voor een aansprakelijkstelling met toepassing van het voorgestelde artikel 34a, eerste lid, IW 1990 kan hij voor de belastingschuld die samenhangt met dat tijdvak artikel 34 IW 1990 niet meer toepassen als achteraf blijkt dat de werkelijke belastingschuld hoger was. Als het vermoeden uit het voorgestelde artikel 34a, tweede lid, IW 1990 succesvol wordt weerlegd door de aansprakelijkgestelde kan de ontvanger artikel 35 IW 1990 – aansprakelijkstelling vanwege aanneming van werk – mogelijk nog toepassen.

Inwerkingtreding

Voorgesteld wordt de wijzigingen in werking te laten treden zodra het wetsvoorstel Wet toelating terbeschikkingstelling van arbeidskrachten in werking is getreden. Het eerdergenoemde wetsvoorstel voorziet in wijzigingen van de Waadi, waarna een toelatingsstelsel zal gaan gelden binnen de uitzendsector. Het voorgestelde artikel 34a IW 1990 sluit aan bij de eerdergenoemde wijzigingen van de Waadi. Gezien de samenhang tussen het voorgestelde artikel 34a IW 1990 en de voorgestelde wijzigingen van de Waadi – en daarmee het voorgestelde toelatingsstelsel in de uitzendsector – wordt het wenselijk geacht om met betrekking tot inwerkingtreding van het voorgestelde artikel 34a IW 1990 aansluiting te zoeken bij de inwerkingtreding van het wetsvoorstel Wet toelating terbeschikkingstelling van arbeidskrachten. Het wetsvoorstel is op 6 oktober 2023 bij de Tweede Kamer ingediend. De beoogde datum van inwerkingtreding van het wetsvoorstel Wet toelating terbeschikkingstelling van arbeidskrachten is 1 januari 2026.

Het voorgestelde artikel 34a, eerste lid, IW 1990 – waaruit het vermoeden over de omvang van de aansprakelijkheidsschuld volgt en de mogelijkheid voor de inlener om de omvang van deze schuld te verminderen – kan enkel worden toegepast ten aanzien van belastingschulden die betrekking hebben op belastingtijdvakken die aanvangen op of na de dag van inwerkingtreding van het wetsvoorstel Wet toelating terbeschikkingstelling van arbeidskrachten. Het voorgestelde artikel 34a, eerste lid, IW 1990 hangt immers nauw samen met de wijzigingen die voortvloeien uit het wetsvoorstel Wet toelating terbeschikkingstelling van arbeidskrachten, te weten de introductie van het toelatingsstelsel. Gelet daarop wordt het wenselijk geacht dat het voorgestelde artikel 34a, eerste lid, IW 1990, enkel kan worden toegepast op belastingtijdvakken die aanvangen vanaf het moment dat de wijzigingen van de Waadi die voortvloeien uit het wetsvoorstel Wet toelating terbeschikkingstelling van arbeidskrachten – de introductie van het toelatingsstelsel – van kracht zijn. Het voorgestelde artikel 34a, eerste lid, IW 1990 kan derhalve niet worden toegepast ten aanzien van belastingschulden die betrekking hebben op belastingtijdvakken die zijn aangevangen

voor de inwerkingtreding van het wetsvoorstel Wet toelating terbeschikkingstelling van arbeidskrachten

E.

In artikel 45, eerste lid, wordt "belastingsschuldige de aandelen of winstbewijzen heeft vervreemd" vervangen door "aandelen of winstbewijzen die aan het uitstel van betaling ten grondslag liggen zijn vervreemd" en wordt "voor zover aandelen of winstbewijzen nadien zijn geschonken waarbij het uitstel op grond van artikel 25, achtste lid, onderdeel a, is voortgezet" vervangen door "voor zover voor de aandelen of winstbewijzen die nadien zijn geschonken het uitstel op grond van artikel 25, achtste lid, is voortgezet".

Artikel XII

De Overige fiscale maatregelen 2018 wordt als volgt gewijzigd:

A.

Artikel XVII wordt als volgt gewijzigd:

1. Onderdeel C komt te luiden:

C.

Artikel 23 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt in de tabel "eigen massa" vervangen door "massa rijklaar" en wordt "eigen massa boven" vervangen door "massa rijklaar boven". Voorts worden de getallen in de eerste en vierde kolom telkens verhoogd met 100.

2. In het tweede lid, onderdeel a, wordt "eigen massa van 500 kg" vervangen door "massa rijklaar van 600 kg" en wordt "eigen massa van 600 kg" vervangen door "massa rijklaar van 700 kg". Voorts wordt "eigen massa van 700 kg" vervangen door "massa rijklaar van 800 kg" en wordt "eigen massa van 800 kg" vervangen door "massa rijklaar van 900 kg". Ten slotte wordt "eigen massa van 900 kg" vervangen door "massa rijklaar van 1000 kg" en wordt "eigen massa boven 900 kg" vervangen door "massa rijklaar boven 1000 kg".

3. In het tweede lid, onderdeel b, wordt "eigen massa van 500 kg" vervangen door "massa rijklaar van 600 kg" en wordt "eigen massa van 600 kg" vervangen door "massa rijklaar van 700 kg". Voorts wordt "eigen massa van 700 kg" vervangen door "massa rijklaar van 800 kg" en wordt "eigen massa van 800 kg" vervangen door "massa rijklaar van 900 kg". Ten slotte wordt "eigen massa van 900 kg" vervangen door "massa rijklaar van 1000 kg" en wordt "eigen massa boven 900 kg" vervangen door "massa rijklaar boven 1000 kg".

4. In het derde lid wordt "eigen massa van 800 kg" vervangen door "massa rijklaar van 900 kg" en wordt "eigen massa van 900 kg" vervangen door "massa rijklaar van 1000 kg". Voorts wordt "eigen massa boven 900 kg" vervangen door "massa rijklaar boven 1000 kg".

2. Onderdeel E komt te luiden:

E

In artikel 24a, eerste lid, wordt in de tabel "eigen massa" telkens vervangen door "massa rijklaar" en worden de getallen in de eerste en vierde kolom telkens verhoogd met 100.

3. Onderdeel F komt te luiden:

In artikel 24b, eerste lid, wordt in de tabel "eigen massa" telkens vervangen door "massa rijklaar" en worden de getallen in de eerste en vierde kolom telkens verhoogd met 100.

4. Onderdeel G komt te luiden:

G

In artikel 25c, eerste lid, wordt in de tabel "eigen massa" telkens vervangen door "massa rijklaar" en worden de getallen in de eerste en vierde kolom telkens verhoogd met 100.

Artikel XII, onderdelen A en B (artikelen XVII en XIX van Overige fiscale maatregelen 2018)

In Overige fiscale maatregelen 2018 (OFM 2018) zijn maatregelen opgenomen waardoor de grondslag van de berekening van de motorrijtuigenbelasting kan worden aangepast. De inzet is erop gericht om niet langer uit te gaan van de 'eigen massa' van het voertuig, maar van de 'massa rijklaar' zoals opgenomen in het kentekenregister. Door die aanpassing is ook aanpassing van de definitie van 'toegestane maximum massa' noodzakelijk. Met betreffende in OFM 2018 opgenomen wijzigingen zijn geen gevolgen voor de hoogte van de te bepalen motorrijtuigenbelasting of provinciale opcenten beoogd. Inwerkingtreding van de maatregelen was voorzien bij koninklijk besluit en afhankelijk gesteld van het moment waarop de modernisering van het heffingssysteem voor de motorrijtuigenbelasting zou zijn afgerond. De afronding hiervan heeft aanmerkelijk langer geduurd dan bij voorbaat was verwacht. Hierdoor sluiten de bepalingen die waren voorzien niet langer aan bij de Wet MRB 1994 zoals deze inmiddels is komen te luiden. Daarom worden wijzigingen van OFM 2018 voorgesteld waarmee de beoogde aanpassingen alsnog kunnen worden ingevoerd. Inwerkingtreding blijft voorzien bij koninklijk besluit. De verwachting is dat de aanpassingen met ingang van 1 juli 2026 in werking kunnen treden.

Specifiek voor de provinciale opcenten wordt van de gelegenheid gebruikgemaakt om de leesbaarheid te vergroten van de tariefstructuur zoals die voor de provinciale opcenten van toepassing is. Ook dat waren aanpassingen die reeds in OFM 2018 waren voorzien.

B.

Artikel XIX komt te luiden:

Artikel XIX

Artikel 222 van de Provinciewet wordt als volgt gewijzigd:

1. In het tweede lid vervalt: voor de belastingtijdvakken die na 31 december 2011 aanvangen.

2. Het derde lid komt te luiden:

3. Voor de berekening van het aan opcenten verschuldigde bedrag wordt uitgegaan van de volgende tarieven voor de motorrijtuigenbelasting:

a. voor personenauto's:

bij een massa rijklaar in kilogrammen van	over een tijdvak van drie maanden	vermeerderd met	per 100 kg massa rijklaar boven
600 of minder	€ 14,50		
700	€ 17,33		
800	€ 20,40		
900	€ 26,98		

1000	€ 34,12		
1.100 en meer	€ 45,81	€ 11,68	1.100 kg

met dien verstande dat:

1°. dit tarief voor motorrijtuigen als bedoeld in artikel 23a van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 wordt gedeeld door twee;

2°. dit tarief voor motorrijtuigen als bedoeld in artikel 23b, eerste lid, van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 wordt gedeeld door 10 en vermenigvuldigd met zes;

3°. dit tarief voor motorrijtuigen als bedoeld in artikel 30, eerste lid, onderdelen b en c, van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 wordt gedeeld door vier;

b. voor motorrijwielen: € 7,80;

c. voor een kenteken als bedoeld in artikel 37, derde lid, van de Wegenverkeerswet 1994: € 45,81.

3. Na het derde lid wordt, onder vernummering van het vierde tot en met zesde lid tot vijfde tot en met zevende lid, een lid ingevoegd, luidende:

4. Indien de hoofdsom en de provinciale opcenten zonder toepassing van artikel 84a, tweede lid, van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 samen meer bedragen dan het maximum, bedoeld in dat artikel, wordt voor de berekening van de provinciale opcenten, het maximum verminderd met de hoofdsom, waarbij het aandeel van de hoofdsom ten hoogste het genoemde maximum kan bedragen.

4. In het vijfde lid (nieuw) wordt "Vanaf 1 januari 2013 wordt bij het begin van het kalenderjaar" vervangen door "Bij het begin van het kalenderjaar wordt".

Artikel XIII

De Overige fiscale maatregelen 2020 wordt als volgt gewijzigd:

A.

In artikel II, onderdeel A, wordt artikel 13 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen als volgt gewijzigd:

1. In het opschrift, het eerste en derde lid wordt "Belastingdienst/Toeslagen" vervangen door "Dienst Toeslagen".

2. In het eerste lid wordt "Een belanghebbende heeft" vervangen door "In afwijking van artikel 2:8 van de Algemene wet bestuursrecht heeft een belanghebbende".

3. In het derde lid wordt "Bij ministeriële regeling kunnen" vervangen door "In afwijking van de artikelen 2:7, tweede lid, en 2:8 van de Algemene wet bestuursrecht kunnen bij ministeriële regeling".

Artikel XIII, onderdeel A (artikel 13 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

De wijziging van artikel 13 Awir, dat over uitgaand formeel berichtenverkeer gaat, bevat drie onderdelen. Het eerste onderdeel betreft herstel van een omissie: het bestuursorgaan in het toeslagendomein heet niet langer Belastingdienst/Toeslagen maar Dienst Toeslagen. Het tweede onderdeel voorziet in een wijziging van artikel 13, eerste lid, Awir. Dit lid bevat het keuzerecht voor uitgaand formeel berichtenverkeer (officiële berichten) voor het toeslagendomein. Dit keuzerecht

heeft betrekking op alle berichten van de Dienst Toeslagen, dus niet slechts bepaalde berichtensoorten.¹⁶ Na inwerkingtreding van artikel I, onderdeel A, van de Wmebv - zie het inwerkingtredingsartikel van dit wetsvoorstel - geldt op grond van artikel 2:8 Awb evenwel dat een burger per berichtensoort door middel van het geven van toestemming kan aangeven hoe hij die berichtensoort wenst te ontvangen.¹⁷ Daarom is het in zoverre nodig om van artikel 2:8 Awb af te wijken. De vaste afwijkingsformule van de Wmebv, die luidt 'in afwijking van de artikelen 2:7, tweede lid, en 2:8 van de Algemene wet bestuursrecht'¹⁸ kan hier niet onverkort worden benut omdat het in artikel 13, eerste lid, Awir neergelegde keuzerecht nu juist niet afwijkt van artikel 2:7, tweede lid, Awb.¹⁹ Artikel 2:7, tweede lid, Awb, dat voor zowel inkomend als uitgaand berichtenverkeer geldt, behelst een verbod aan bestuursorganen om het gebruik van de elektronische weg voor te schrijven.²⁰ Dat verbod komt materieel neer op het keuzerecht als neergeld in artikel 13, eerste lid, Awir. Het derde onderdeel betreft een wijziging van artikel 13, derde lid, Awir. Dit lid bevat de delegatiegrondslag om bij uitgaand berichtenverkeer uitzonderingen te maken op het in het eerste lid neergelegde keuzerecht. Afwijking van zowel artikel 2:7, tweede lid, als artikel 2:8 Awb is dan nodig omdat beide bepalingen (mede) gaan over uitgaand berichtenverkeer.

B.

In artikel II, onderdeel B, wordt artikel 13a van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen als volgt gewijzigd:

1. In het opschrift en het eerste lid wordt "Belastingdienst/Toeslagen" vervangen door "Dienst Toeslagen".

2. In het eerste lid wordt "Bij ministeriële regeling kunnen berichten, groepen van belanghebbenden" vervangen door "In afwijking van artikel 2:7, tweede lid van de Algemene wet bestuursrecht kunnen bij ministeriële regeling berichten, groepen van belanghebbenden of partijen als bedoeld in artikel 38, eerste, vierde of negende lid," en wordt na "een belanghebbende" ingevoegd "of partij als bedoeld in artikel 38, eerste, vierde of negende lid".

Artikel XIII, onderdeel B (artikel 13a van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

De wijziging van artikel 13a Awir, dat bij inkomend formeel berichtenverkeer de delegatiegrondslag biedt om uitzonderingen te maken op de Awb²¹, bevat twee onderdelen. Het eerste onderdeel betreft herstel van voormelde omissie. Het tweede onderdeel voorziet in twee wijzigingen van artikel 13a, eerste lid, Awir. De eerste wijziging betreft het aanpassen van dit lid aan de situatie waarin artikel I, onderdeel A, Wmebv in werking is getreden. Daartoe moet worden afgeweken van artikel 2:7, tweede lid, Awb. Daarmee wordt overigens ook van artikel 2:13 Awb afgeweken aangezien artikel 2:7, tweede lid, Awb net als artikel 2:13 Awb het inkomende

¹⁶ Kamerstukken II 2019/2020, 35303, nr. 3, p. 21 en 59.

¹⁷ Kamerstukken II 2022/2023, 35261, nr. D, p. 3.

¹⁸ Kamerstukken II 2017/2018/2019, 35261, nr. 3, p. 6.

¹⁹ De vaste afwijkingsformule van de Wmebv gaat ervan uit dat in een bijzondere wet zowel het inkomende als uitgaande formele berichtenverkeer in één bepaling is opgenomen, zoals het huidige artikel 13 Awir. In OFM 2020 wordt dat verkeer echter over twee bepalingen verspreid, bijvoorbeeld artikel 13 en 13a Awir. Daarom is die afwijkingsformule in de context van OFM 2020 niet zonder meer altijd één op één toepasbaar.

²⁰ Kamerstukken II 2022/2023, 35261, nr. D, p. 4.

²¹ Vgl. Kamerstukken II 2019/2022, 35303, nr. 3, p. 60.

berichtenverkeer betreft.²² Afwijking van artikel 2:8 Awb is hier niet aan de orde aangezien dat artikel alleen gaat over uitgaand berichtenverkeer. De tweede wijziging betreft het toevoegen van partijen ten aanzien van wie het mogelijk moet worden om bij ministeriële regeling - de Regeling elektronisch berichtenverkeer Belastingdienst - te kunnen bepalen langs welk voorziening (portaal) en met welk authenticatiemiddel (inlogmiddel) zij gegevens over derden kunnen of moeten verstrekken. Het gaat dan om die partijen die ingevolge artikel 38 Awir gehouden zijn om bepaalde informatie over derden aan de Dienst Toeslagen te verstrekken. Het gaat dan meer concreet om de partijen genoemd in artikel 38, eerste, vierde en negende lid, Awir.

C.

In artikel XI, onderdeel A, wordt artikel 3a van de Algemene wet inzake rijksbelastingen als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt "Een belastingplichtige of inhoudingsplichtige heeft" vervangen door "In afwijking van artikel 2:8 van de Algemene wet bestuursrecht heeft een belastingplichtige, inhoudingsplichtige of algemeen nut beogende instelling".

2. In het derde lid wordt "Bij ministeriële regeling kunnen" vervangen door "In afwijking van de artikelen 2:7, tweede lid, en 2:8 van de Algemene wet bestuursrecht kunnen bij ministeriële regeling" en wordt na "inhoudingsplichtigen" ingevoegd ", algemeen nut beogende instellingen " en wordt "een belastingplichtige of inhoudingsplichtige" vervangen door "een belastingplichtige, inhoudingsplichtige of algemeen nut beogende instelling".

Artikel XIII, onderdeel C (artikel 3a van de Algemene wet inzake rijksbelastingen)

Voor een toelichting op de wijzigingen van artikel 3a AWR wordt verwezen naar de toelichting op de wijzigingen van artikel 13 Awir (artikel XIII, onderdeel A). Voor een toelichting op de wijziging van artikel 3a AWR die ziet op de toevoeging van ANBI's wordt verwezen naar de toelichting op de wijzigingen van artikel 5b (artikel X, onderdeel B).

D.

In artikel XI, onderdeel B, wordt artikel 3b van de Algemene wet inzake rijksbelastingen als volgt gewijzigd:

In het eerste lid wordt "Bij ministeriële regeling kunnen berichten, groepen van belastingplichtigen of inhoudingsplichtigen" vervangen door "In afwijking van artikel 2:7, tweede lid van de Algemene wet bestuursrecht kunnen bij ministeriële regeling berichten, groepen van belastingplichtigen, inhoudingsplichtigen of administratieplichtigen bij de toepassing van artikel 53, of algemeen nut beogende instellingen" en wordt "belastingplichtige of inhoudingsplichtige" vervangen door "belastingplichtige, inhoudingsplichtige of administratieplichtige bij de toepassing van artikel 53 of algemeen nut beogende instelling".

Artikel XIII, onderdeel D (artikel 3b van de Algemene wet inzake rijksbelastingen)

²² Artikel 2:13 Awb geeft de burger de bevoegdheid officiële berichten langs elektronische weg te verzenden, zie Kamerstukken II 2022/2023, 35261, nr. D, p. 4. Dit is materieel gezien hetzelfde als het in artikel 2:7, tweede lid, Awb opgenomen verbod voor bestuursorganen om de elektronische weg voor te schrijven.

Voor een toelichting op de wijzigingen van artikel 3b AWR wordt verwezen naar de toelichting op de wijzigingen van artikel 13a Awir (artikel XIII, onderdeel B). In de context van artikel 3b AWR gaat het alleen om administratieplichtigen in de zin van artikel 52 AWR voor zover artikel 53 AWR op hen van toepassing is. Voor een toelichting op de wijziging van artikel 3a AWR die ziet op de toevoeging van ANBI's wordt verwezen naar de toelichting op de wijzigingen van artikel 5b (artikel X, onderdeel B).

E.

In artikel XII, onderdeel A, wordt artikel 7c van de Invorderingswet 1990 als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt "Een belastingschuldige heeft" vervangen door "In afwijking van artikel 2:8 van de Algemene wet bestuursrecht heeft een belastingschuldige".

2. In het derde lid wordt "Bij ministeriële regeling kunnen" vervangen door "In afwijking van de artikelen 2:7, tweede lid, en 2:8 van de Algemene wet bestuursrecht kunnen bij ministeriële regeling".

Artikel XIII, onderdeel E (artikel 7c van de Invorderingswet 1990)

Voor een toelichting op de wijzigingen van artikel 7c IW 1990 wordt verwezen naar de toelichting op de wijzigingen van artikel 13 Awir (artikel XIII, onderdeel A).

F.

In artikel XII, onderdeel B, wordt artikel 7d van de Invorderingswet 1990 als volgt gewijzigd:

In het eerste lid wordt "Bij ministeriële regeling kunnen berichten, groepen van belastingschuldigen" vervangen door "In afwijking van artikel 2:7, tweede lid van de Algemene wet bestuursrecht kunnen bij ministeriële regeling berichten, groepen van belastingschuldigen of aansprakelijk gestelden" en wordt na "een belanghebbende" ingevoegd "of aansprakelijk gestelde".

Artikel XIII, onderdeel F (artikel 7d van de Invorderingswet 1990)

Voor een toelichting op de wijzigingen van artikel 7d IW 1990 wordt verwezen naar de toelichting op de wijzigingen van artikel 13a Awir (artikel XIII, onderdeel B). In de context van artikel 7d IW 1990 gaat het om aansprakelijk gestelden in de zin van de IW 1990.²³

Artikel XIV

Het Belastingplan 2025 wordt als volgt gewijzigd:

A.

In artikel XLVI wordt "artikel 222, derde lid, onderdeel d" vervangen door "artikel 222, derde lid, onderdeel a, onder 1".

²³ De IW 1990 gebruikt de termen "aansprakelijke" en "aansprakelijk gestelde". Hier is gekozen voor laatstgenoemde term omdat artikel 49 IW 1990 daarvan rept, en dat artikel formaliseert de aansprakelijkstelling.

Artikel XIV, onderdelen A, B en C (artikelen XLVI, XLVII en XLVIII van het Belastingplan 2025)

In het Belastingplan 2025 (BP 2025) is een maatregel opgenomen op grond waarvan de tariefkorting voor emissievrije personenauto's binnen de provinciale opcenten vanaf 1 januari 2029 wordt afgebouwd. Met ingang van 1 januari 2029 bedraagt de korting 35%, met ingang van 1 januari 2030 bedraagt de korting 30% en met ingang van 1 januari 2031 komt de korting te vervallen. Als gevolg van de redactionele wijzigingen van artikel 222 van de Provinciewet waarin dit wetsvoorstel, via de aanpassingen van OFM 2018, resulteert zijn aanpassingen van het BP 2025 nodig om te borgen dat deze aanpassingen correct kunnen worden doorgevoerd. Inwerkingtreding van dit artikel is afhankelijk van de modernisering van het heffingssysteem voor de motorrijtuigenbelasting is afgerond en het moment waarop kan worden overgestapt van de "eigen massa" van het voertuig naar de 'massa rijklaar' zoals opgenomen in het kentekenregister. Voorgesteld wordt daarom om dit artikel evenals de hiermee samenhangende artikelen van OFM 2018 bij koninklijk besluit in werking te laten treden.

B.

In artikel XLVII wordt "artikel 222, derde lid, onderdeel d" vervangen door "artikel 222, derde lid, onderdeel a, onder 1".

C.

Artikel XLVIII komt te luiden:

Artikel XLVIII

Artikel 222, derde lid, onderdeel a, komt te luiden:

a. voor personenauto's:

bij een massa rijklaar in kilogrammen van	over een tijdvak van drie maanden	vermeerderd met	per 100 kg massa rijklaar boven
600 of minder	€ 14,50		
700	€ 17,33		
800	€ 20,40		
900	€ 26,98		
1000	€ 34,12		
1.100 en meer	€ 45,81	€ 11,68	1.100 kg

met dien verstande dat dit tarief voor motorrijtuigen als bedoeld in artikel 23a van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 wordt gedeeld door twee;

Artikel XV

In de Wet aanpak fraude toeslagen en fiscaliteit vervallen in artikel II, onderdelen D, F en G.

Artikel XV (artikel II van de Wet aanpak fraude toeslagen)

In 2013 is de Wet aanpak fraude toeslagen aangenomen. Artikel II, onderdelen D, F en G voorzien in wijzigingen van de IW 1990 die samenhangen met de invoering van de verplichting

voor niet-gecertificeerde uitleners om een depot aan te houden bij de ontvanger. Deze wijzigingen zouden in werking treden op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip. In het algemeen deel van deze memorie is toegelicht dat de eerdergenoemde wijzigingen niet in werking zijn getreden. Gelet daarop en in samenhang met de voorgestelde vereenvoudiging van de aansprakelijkstelling van inleners komen in artikel II van de Wet aanpak fraude toeslagen onderdelen D, F en G, te vervallen.

Artikel XVI

Ingeval de samenloop van wetten die in 2025 in het Staatsblad zijn of worden gepubliceerd en wijzigingen aanbrengen in één of meer belastingwetten, niet of niet juist is geregeld, of indien als gevolg van die samenloop onjuistheden ontstaan in de aanduiding van artikelen, artikelonderdelen, verwijzingen en dergelijke in de desbetreffende wetten, kunnen die wetten op dit punt bij ministeriële regeling worden gewijzigd.

Artikel XVI (samenloopbepaling)

Zoals gebruikelijk is in dit wetsvoorstel ook een algemene samenloopbepaling opgenomen. Deze bepaling maakt het mogelijk om, ingeval de samenloop van wetten die in 2024 in het Staatsblad zijn of worden gepubliceerd en wijzigingen aanbrengen in een of meer belastingwetten, niet of niet juist is geregeld, of indien als gevolg van die samenloop onjuistheden ontstaan in de aanduiding van artikelen, artikelonderdelen, verwijzingen en dergelijke in de betreffende wetten, kunnen die wetten op dit punt bij ministeriële regeling worden gewijzigd. De werking van het artikel is derhalve beperkt tot twee specifieke situaties:

1. Er is sprake van een foutieve of ontbrekende samenloopbepaling met betrekking tot twee of meer wijzigingswetten. Dit kan zich bijvoorbeeld voordoen als twee verschillende wijzigingswetten hetzelfde artikel van een belastingwet wijzigen, maar een van de betreffende wijzigingsopdrachten als gevolg van de samenloop van de wijzigingswetten niet kan worden uitgevoerd.

2. Door de samenloop ontstaat een foutieve aanduiding of verwijzing naar artikelen, artikelonderdelen, verwijzingen en dergelijke in een of meer belastingwetten die met de betreffende wijzigingsopdrachten worden gewijzigd of ingevoegd. Dit ziet bijvoorbeeld op de situatie dat ingevolge een of meer wijzigingswetten een artikel met hetzelfde nummer in de betreffende belastingwet wordt ingevoegd.

Artikel XVII

1. Deze wet treedt in werking met ingang van 1 januari 2026, met dien verstande dat:
 - a. artikel I, onderdeel G, onder 1, en artikel II, onderdeel A, terugwerkt tot en met 1 januari 2023;
 - b. artikel I, onderdelen H en K, terugwerkt tot en met 1 juli 2023;
 - c. artikel III, onderdelen A tot en met D voor het eerst toepassing vinden met betrekking tot boekjaren die aanvangen op of na 1 januari 2026;
 - d. artikel V, onderdeel A, terugwerkt tot en met 6 februari 2018;

e. artikel V, onderdeel C, terugwerkt tot en met 1 januari 2024;

2. In afwijking van het eerste lid treden artikel I, onderdeel L, en artikel XIV in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

3. In afwijking van het eerste lid treedt artikel XIII in werking met ingang van de dag waarop artikel I, onderdeel D, van de Wet modernisering elektronisch bestuurlijk verkeer in werking treedt.

4. Indien het bij koninklijk boodschap van 6 oktober 2023 ingediende voorstel van wet tot wijziging van de Wet allocatie arbeidskrachten door intermediairs en enige andere wetten in verband met de invoering van regels voor het verlenen van toelating voor het ter beschikking stellen van arbeidskrachten (Wet toelating terbeschikkingstelling van arbeidskrachten) (Kamerstukken 36446) tot wet is of wordt verheven en die wet in werking treedt, treedt artikel XI, onderdeel D, van deze wet op hetzelfde tijdstip in werking, met dien verstande dat het in artikel XI, onderdeel D, opgenomen artikel 34a, eerste lid, van de Invorderingswet 1990 eerst toepassing vindt met betrekking tot de belastingtijdvakken die zijn aangevangen op of na de dag waarop het voorstel van wet tot wijziging van de Wet allocatie arbeidskrachten door intermediairs en enige andere wetten in verband met de invoering van regels voor het verlenen van toelating voor het ter beschikking stellen van arbeidskrachten tot wet is of wordt verheven en in werking is getreden.

Artikel XVII (Inwerkingtreding)

Dit artikel regelt de inwerkingtreding. Voor een aantal wijzigingen is voorzien in een inwerkingtreding met terugwerkende kracht of met een latere datum, overgangsrecht of een afwijkende volgorde. Waar dat het geval is, is dat toegelicht bij de toelichting op de betreffende onderdelen.

Artikel XVIII

Deze wet wordt aangehaald als: Fiscale verzamelwet 2026